Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

DECEMBER 20/27, 1968 — Nos. 884/885 — 24th YEAR OF PUBLICATIONS

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

PSALM 90

enkele verzen uit de berijming
van Gabriël Smit

Geslachten lang waart Gij ons toeverlaat
en schuilplaats beide,
nog vóór uw hand het wisselend gewaad
der zeeën spreidde,
vóór uit uw diepe schoot de bergen rezen,
vóór in 't heelal
uw vinger 's werelds loopbaan had gewezen,
opstand en val.

Ja, Heer, van eeuwigheid tot eeuwigheid,
over de tijden
zijt Gij de God, — Gij hebt ons lot bereid,
Gij doet ons scheiden,
Gij geeft het teken en wij allen keren
tot stof en as,
Gij roept ons op, wij dorren en verteren
als veldgewas.

Want voor uw machtig oog kan duizend jaar
niet langer duren
dan gisteren; een achteloos gebaar
zijn onze uren,
en heft Gij even uw vertoornde handen,
ziet Gij ons aan
met ogen, die als woedend weerlicht branden,
God, wij vergaan.

Wees ons barmhartig, God, kom tot ons weer,
wil ons genezen.
laat ons uw vaderliefde als weleer
een heilbron wezen:
verzadig onze jeugd met uw genade,
opdat wij lang
de lof verkondigen van uw grote daden
in spel en zang.

Want onze kinderen mogen het aanschouwen:
Gij zult hun tijd
de volle rijkdom van uw heil ontvouwen,
uw heerlijkheid.
Wij danken U, aanvaard onze offerande,
al is zij klein,
en zegen haar als 't werk van onze handen,
totdat wij, vrij van aarde's donkere banden,
God, bij U zijn.

1968 - Hope and Anti-Hope

Religion in Review

by Norman B. Rohrer, Director EP News Service

Not even God can change the past, so the record of 1968 will stand forever as men lived it in noble or ignoble pursuits.

Every day an average of 324,000 human babies entered the world and 10,000 persons starved to death or died of malnutrition. In addition, 123,000 persons died for other reasons, leaving a net gain of about 190,000 per day.

In their agony over Pope Paul VI's encyclical *Humanae Vitae* banning birth control (rated by the secular press as the top religious story of the year), some Roman Catholics were asking if the Pontiff should retire.

The dominant mood of most ghetto youth was tragic apathy, while anger and violence prevailed among the more privileged in colleges and universities.

The cost of living rose steadily in 1968 but Americans were voluntarily contributing more than ever to charitable enterprises. Citizens of the U.S. spent \$130 million for missionary work but \$30 billion for gambling, \$20 billion on crime, \$9 billion on liquor, \$5 billion on tobacco, \$3 billion on house pets and \$175 million on dog food. The \$100 million spent on comic books was four times the annual budget of all public libraries in the U.S.

The cry of "collective guilt" followed the crack of the assassin's rifle that killed Martin Luther King Jr. Three months later a fresh grave enclosed the body of U.S. Senator Robert F. Kennedy while a shocked nation mourned further violence and a swarthy, ex-Sunday school Jordanian pupil was brought to trial for the shooting.

Communities of Amish left for Paraguay, objecting to the nation's strident anti-religious sentiment... its waging of a "morally indefensible war in Vietnam" . . . and the popularizing of respect for sexual freedom as a fundamental civil liberty.

Pollsters discovered that 97 per cent of the American people attested to a belief in God, but Maryland's 245-year old law against blasphemy was challenged in court . . . TV fare was dominated by ugliness, noise and violence . . . rampant gonorrhea raced "out of control" . . . and wife-swapping became a national scandal.

But men of good will were busy too, settling 189,381 Cuban refugees, struggling with the moral questions of transplanting human organs, gathering 1,200 strong to pray with President Johnson, and breaking into TV with warnings about health hazards in cigarette smoking. The nation elected a Quaker President and an Episcopalian Vice-President.

CHURCHES MERGED, marched and mingled in ecumenical accord in 1968 and a "theology of hope" was seen to be winning over the "God is dead" doctrine. The Methodist and Evangelical Brethren Churches merged to form The United Methodist Church, largest of the nation's religious denominations. The Wesleyan Methodists united with the Pilgrim Holiness Church to form The Wesleyan Church and set about to woo the Free Methodists.

The associate director of the Institute for Advanced Pastoral Studies declared that America has reached the end of its preaching era and charged that a communication crisis exists in the Christian church. Clandestine worship among "floating" Roman Catholic parishes celebrated unauthorized Mass in living room sanctuaries. Underpaid clergymen were termed a "national disgrace" but famed atheist Madalyn Murray O'Hair angrily denounced tax-exempt churches for hiding their wealth.

Ghetto banks received large amounts of church money, ministers took to the streets in support of a variety of social causes and a Negro was cast in the role of Messiah in a large-scale dramatic production in Atlanta, but pollsters still reported finding heavy racial bias among white Gentile church people. The director of the Office of Economic Opportunity said the U.S. cannot win the war on poverty without the help of church people. "The Old Rugged Cross" was found again to be the favorite hymn of most U.S. and Canadian believers.

MISSIONARY ENTERPRISE flourished, despite the deadening influence of affluence, reaching out to earth's remotest regions through God's ministers of reconciliation. The year began with 9,200 earnest students at the IVCF-sponsored 8th tri-ennial Missionary Convention bowed in prayer at communion. Veteran missionaries pushed beyond civilized areas to contact down-river Aucas. They ministered to Olympic athletes in Grenoble, France, and Mexico City and in the ghettoes of urban jungles. Six died in one day at the hands of Viet Cong while others by angry men or in accidents.

Radio penetrated lands where missionary presence is forbidden, reaching the antennas of an estimated 540 million receivers throughout the world.

Church growth expert Dr. Donald McGavran declared at the annual Seminary on Church growth in Winona Lake, Indiana, that the world has "more winnable people than ever before", but a young Protestant theologian in Maine stated that "the shocking fact of religion today is that the world is not going to be saved for Christianity." At the beginning of this century, he said, one-third of the world was Christian. By the time the year 2000 arrives, less than 22 percent will be Christian.

Communists contended that there is really no contradiction between the aims of Christianity and "real socialism", and inaugurated in Prague the growing phenomenon of dialogue with Christians.

The Church lost this year such stalwarts as Charles E. Fuller, minister for 43 years on the "Old Fashioned Revival Hour" broadcast; Daniel A. Poling of Christian Herald magazine and Christian Herald Charities; Joe Blinco, former Methodist minister of England, 11 years an associate of Billy Graham, and director of the Forest Home Christian Conference Center in California; theologians Edward J. Young of Westminster Theological Seminary and Alva J. McClain, founder of Grace Theological Seminary; Bob Jones Sr., founder of Bob Jones University and "one of the last of the old-time evangelists"; Victory Cory, founder of Scripture Press; and Franklin Clark Fry, president of the Lutheran Church in America.

PUBLISHING VENTURES of the Church were crippled by a January 7 postal hike in bulk mail costs but the leaden soldiers of the printing press marched on. The American Bible Society placed its 50 millionth copy of the Scriptures with men and women of the Armed Forces. More than 100,000 pieces of gospel literature were distributed in 15 languages at the Olympic meets on two continents. Records were published to show that one complete book of the Bible, at least, has now been published in 1,326 languages and dialects around the globe. Cooperative efforts among 15 organizations engaged in printing, publishing and distributing of the Holy Scriptures and related material were hammered out in an informal Chicago meeting sponsored by the new Evangelical Fellowship of Scripture Distributors. The first chapter of Evangelical Press in Colleges (EPIC), sponsored jointly by Evangelical Literature Overseas and the Evangelical Press Association, was organized on the campus of Wheaton College. The Salvation Army celebrated 100 years of evangelism through the printed word and President Lyndon Johnson named three clergymen to

(Continued on page 2)

OP WEG

Op Oudejaarsavond maken wij graag de balans op. We laten onze gedachten gaan over het afgelopen jaar, en genieten nog weer eens na van de mooie en blijde dingen die we daarbij in onze herinnering tegenkomen. Was er reden voor droefheid en verdriet, dan voelen we de pijn daarvan ook scherper dan gewoonlijk. Bovendien is er voor ons, emigranten, de herinnering aan het oude vaderland en aan allen daar die wij liefhebben. Dat maakt het nog weer een graadje weemoediger dan voorheen!

Ja, we hebben het ons indertijd waarschijnlijk niet zo gerealiseerd, maar op het moment dat we ons nieuwe vaderland betraden, werden we burgers van twee werelden. Dit onloochenbare feit doet zich bij ons allen van tijd tot tijd gelden. Uitgezonderd dan bij degenen die zich van meet of aan volkomen op hun plaats gevoeld hebben en voor wie Nederland direct en totaal had afgedaan. Allicht zullen er niet veel dergelijke emigranten gevonden worden. De meesten van ons hebben het in het begin niet gemakkelijk gehad, al kunnen we nu toch met een zekere voldoening constateren dat de ergste moeilijkheden overwonnen zijn. De taal klinkt ons niet vreemd meer in de oren, we hebben werk gevonden dat ons ligt, misschien bezitten we een eigen huis of zelfs een eigen zaak en met een zeker élan gaan we onze weg die ons eerst zo onbekend en haast angstaanjagend leek. De vele leeuwen en beren die er zich in het begin op bevonden, zijn afgedropen en met een triumfantelijk lachje hebben we ze nagekeken. Hoogstens vermaken (of vervelen!) we er elkaar nog mee op onze visites als we alles van "die goeie ouwe tijd" nog weer eens ophalen.

En tóch .... We mogen ons hier dan nu thuis voelen, ons hart mag zelfs voor ons nieuwe vaderland al een tikkeltje sneller kloppen dan voor het oude, we mogen ons hier op onze bestemming weten, maar er blijft een zekere tweeslachtigheid in ons die de eerste generatie van emigranten vormen.

We kunnen voldaan en dankbaar het huis dat ons eigendom is, doordwalen en ons afvragen of we in Holland ooit zover gekomen zouden zijn, maar als we dan in alle onschuld de recordplayer aanzetten, brengen de eerste tonen van een orgelplaat ons regelrecht terug in de kerk van onze jeugd in datzelfde Holland! We zien de zon zijn spel weer spelen door de glas-in-lood ramen en over de verweerde muren, we zien de mensen van toen weer om ons heen en vragen ons af hoe ze het nu maken. Vrolijke marsmuziek herinnert ons aan een zonnig Oranjefeest waar Piet van tante Ant steevast de eerste prijs won bij het ringsteken. De glanzende nieuwe car in the driveway en de eigen zaak strelen ons gevoel van eigenwaarde, maar er is maar een zoel zuidenwindje voor nodig om ons een Hollandse lentedag in herinnering te brengen waarop we, met veel gerinkel van emmers en veel geplas van water de ramen deden met de ragebol, terwijl manlief fluitend een fiets op zijn kop zette om een lekke band te repareren.

Het vooruitzicht van een trip naar Holland kan ons dan ook in extase brengen. Weken van tevoren zijn one verwachtingen al hoog gespannen, we denken ons het weerzien in, we maken plannen om die en die nog weer eens op te zoeken en om zeker ook op dat en dat plekje nog weer eens te gaan kijken. Om alleen maar tot de ontdekking te komen dat dat plekje er niet meer is, vroeger was het een romantisch laantje, nu staat er een torenhoge flat.

En die en die waren wel thuis, maar we hadden eigenlijk niet veel om over te praten. Onbegrijpelijk, want vroeger boomden we uren aan één stuk. Het weerzien met de familie, dát is onvoorstelbaar fijn en verzoent je dan ook met het dure reisgeld. Maar voor de rest voelen we ons eigenlijk uitgesloten, ja, ik geloof dat dát het goede woord is. We hóren er niet meer en dat doet wel even pijn. Temeer, omdat we diep in ons hart weten dat we, hoe graag ook weer naar ons tweede vaderland terug gaan, we daar toch ook niet echt en volledig ingeburgerd zijn. Het brengt je haast even van je stuk: waar moeten we het dan zoeken? Op die kritieke moment moeten we proberen positief te reageren. Dat is van veel belang. Een voorname stap in de goede richting is het als we dit feit aanvaarden. Het feit n.l. dat we nergens meer helemaal thuis horen. Dat moeten we niet al te erg vinden. Ik kom daar straks nog even op terug.

Ten tweede is het goed om de zegeningen die de emigratie je gebracht heeft, eens te tellen. Die zijn er vele. We hebben er een taal bij geleerd en wat kunnen de vele aspecten daarvan ons een voldoening schenken! Onze blik is toch ook wel wat ruimer geworden, we hebben immers wat meer van de wereld gezin dan Madurodam en Volendam en Marken?

Dan is er voor ons, die van Reformatorische huize zijn, ook nog het fascinerende gevoel dat we ons weten opgenomen in een stukje geschiedenis, als we kijken naar het groeiende aantal kerken en scholen en naar de gestage uitbreiding van allerlei christelijke actie.

Tenslotte, en hiermee kom ik terug op wat ik even eerder schreef, we moeten het dus niet erg vinden dat we de pinnen, die we in Holland opgetrokken hebben, hier niet zo diep en vast kunnen slaan. We weten het immers dat we hier geen blijvende stad hebben? Dat spreekt ons, na al onze emigrantenervaringen toch wel sterker aan dan tevoren. Ons eigenlijke burgerschap is in de hemel! Waar wij een gebouw van God hebben, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Wij zijn dus op weg en dat altijd op reis zijn brengt ongetwijfeld moeilijkheden met zich mee. Maar:

Die hoop moet al ons leed verzachten:
Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't Heil des Heren wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.
O, zaligheid niet af te meten,
O, vreugd die alle smart verbant!
Daar is de VREEMD'LINGSCHAP vergeten;
en wij, wij zijn in 't Vaderland!

Linda

Beelden van en uit NEDERLAND

* *

OGEN DIE ZIEN

Als ik dichter was, zou ik misschien u tussen Kerstfeest en Nieuwjaar een mooi lied uitschrijven. Want, zegt Jan H. de Groot, een dichter ziet met voorgelichte ogen, veel verder dan de grenzen van zijn weg. Maar ik ben het niet en als ik de bundels van de moderne dichters doorblader, gaat "mijn lier heus niet ruisen". Ik ben niet zo erg op de moderne dichters gesteld. Zij hebben het teveel over zichzelf en over hun "kunst". Ik ga ook geen loflied op de heroën van het verleden zingen. Wat zij brachten — zoals dat in onze taal heet — was wel monumentaler, machtiger van geestkracht, zoals de Statenvertaling schoner is dan de nieuwe, de oude psalmberijming rhythmischer dan de ingevoerde, maar er was in het: "weer opeens van verrukking en hemellust bruiste en in stroomende galmen het stilzwijgen brak" net iets te veel lawaai om het echt muziek te doen zijn. De jongens van vandaag, de kunstige jongens dan, hebben Poelhekke's woordkunst nooit gelezen, ondanks dat het in negen jaren zeven herdrukken beleefde. Wat maken zij met uitspraken over: een gedicht is een kunstwerk van taal en bestaat uit inhoud (de gedachte) en vorm. Wat deert hen rhythme en metrum, alexandrijn en hexameter, terzinen en quatrainen. Het zal hen een zorg zijn als niemand er iets van begrijpt, als noch inhoud noch vorm aan redelijke eisen voldoet. Jan H. de Groot behoort ook al weer tot de oude garde en spreekt niet in de duistere "tongen" van de moderne jeugd. Het irrationele doet in sterke mate opgeld, in de kunst, in de cultuur en in de ... kerk. Het spreken in "tongen" begint hier en daar — en niet alleen bij de Pinkstergemeenten — weer als een bijzondere geloofservaring te worden gewaardeerd. Waarbij Paulus' waarschuwing dan de uitlegger bij de hand te hebben in de wind wordt geslagen. Een beetje irrationeel klinkt het ook, al is het van een speelse geest, als Karl Barth voor zijn dood zegt, dat hij in de hemel over tal van theologische vraagstukken met Calvijn, Schleiermacher en Bonhoeffer wil praten en over muziek met Mozart. Vergeet niet — zo zeide hij — de eeuwigheid duurt heel, heel lang.

Een jaar duurt niet lang.

Ook 1968 niet.

't Is moeilijk in een paar zinnen een jaar te typeren. Wat Nederland betreft zou men misschien mogen zeggen: Een jaar van consolidatie voorzover onze economische situatie betreft met een gunstiger ontwikkeling in het tweede halfjaar dan in het eerste. En toenemende problematiek op het terrein van het politieke en kerkelijk-religieuze leven. Staatkundig wordt gezocht naar nieuwe vormen en een andere aanpak. Kerkelijk en vooral theologisch dringen, onder invloed van de natuurwetenschappen, denkbeelden op, die een inbreuk maken en zelfs tot een breuk leiden met wat sinds de Reformatie als "vast en bondig" werd gehouden.

Barth heeft zeker gelijk als hij constateert, dat we er niet uitkomen voordat onze ogen geopend worden. Ons bidden elke zondag in de kerk om de verlichting van de Heilige Geest is wellicht te veel een formule en te weinig waarachtig gebed als we in deze periode van het "kennen ten dele" er zo weinig kaas van gegeten hebben. Ook al zijn er theologen, die het moeilijk valt dit te beamen.

In het voorbijgaan van jaar op jaar zit een element, waardoor we de veranderingen niet scherp meer opmerken. Toch zijn die er en ook heel grote. We denken nu niet in de eerste plaats aan de wereldschokkende technologische ontwikkelingen. Die zijn voor niet-vakmensen niet bij te houden. Laat echter de alleroudsten onder ons eens praten hoe sober het in de meeste huishoudingen omstreeks de eeuwwisseling toeging en hoe nu bijna algemeen de welstand is, dan zien we een maatschappelijke vooruitgang, die toen voor "voorgelichte ogen" onmogelijk te zien was. Pas is in Nederland de dreigende staking in de metaalbedrijven met 230.000 werknemers door een accoord voorkomen. De lonen gaan er 1 januari a.s. met 5½% en op 1 juli 1969 met 2% omhoog. En voorts: een minimum vakantietoeslag van f 540, inspraak in het sociaal beleid van de ondernemingen, studie over de gevolgen van de te verwachten technologische en economische ontwikkelingen — op kosten van de werkgevers — overleg over maatregelen tot bezitsvorming, winstdeling, gratificatieregelingen enz.

Ons afgedwongen, zeggen de werkgevers.

En zijn voegen er aan toe: In elk geval goedkoper dan een staking.

Daaruit blijkt, dat het kan.

Als men nu weet, dat de Kinderwet-Van Houten, waarbij de arbeidsduur van kinderen onder de 12 jaar beperkt werd, nog geen honderd jaar geleden tot stand kwam, dan is het duidelijk hoezeer het levenspatroon van nu verschilt van dat van de vorige eeuw.

Nog een voorbeeld:

Kort geleden verscheen een boek, getiteld "Maar Majesteit", handelend over Koning Willem III.

Een dagboek van een toenmalige minister van oorlog is nu uit het Rijksarchief vrijgegeven en doet ons zien een koning, die zich niet kon verzoenen met constitutioneel vorst te zijn, maar alleenheerser wilde zijn. Een man, die zijn zonen van zich vervreemdde, zijn vrouw "een infaam schepsel" noemde, de ministers en al de rijksgroten als kwajongens behandelde. Om dan maar niet te spreken van zijn particulier leven, dat spotte met elk fatsoen en eerbaarheid.

Nu een kleindochter op de troon, die een voorbeeld is voor allen en Nederland met wijsheid regeert. Bij de dood van Prins Alexander in 1884 was de mannelijke lijn van het Huis van Oranje uitgestorven. Uit het huwelijk met de jeugdige prinses Emma — Willem III was toen 62 — werd Wilhelmina geboren, die 50 jaar Nederlands Koningin is geweest. Zij had slechts één dochter. In 1968 werden twee prinsen-kinderen geboren, terwijl reeds een "kroonprins" uit het huwelijk van prinses Beatrix en prins Claus door het paleis dartelt. Veranderingen, die als zegeningen Gods mogen worden gezien.

Voor grote rampen bleef Nederland gespaard. Tot meermalen toe opende ons volk spontaan de beurzen om grote bedragen voor minder bedeelde volken bijeen te brengen. Ja, er is meer dan consolidatie.

Er is reden voor ootmoedige dankzegging.

Nog een paar jaar en de Nederlandse vrije natie bestaat 400 jaar. (Den Briel 1572).

Het Nederlandse volk is niet beter dan andere volken. Bij alle onrust op velerlei gebied is er ook nog, Gode zij dank, het eenvoudige kinderlijk geloof.

En daarom mogen we, onder het aanbieden van onze beste wensen, 1968 besluiten met een Geuzenlied:

Ghij zijt ons schilt en hebt dijn ooghe,
Heer, tot dyns naems eer, prijs en lof,
Op dijne schapen, die gh'om hooghe
noch sult verheffen uyt den stof;
daerom wil ick, vry sonder schrick,
daerom wil ick, op U steeds mijne sorgh
vast setten, O mijn heil, mijn sterckt, mijn borgh!

Een belijdenis, niet van een dichter met voorgelichte, maar met verlichte ogen.

Cn.

KENT UW RECHTEN

DE CANADA Wet op Onbevooroordeelde praktijken in tewerkstelling (1953) verbiedt achterstelling in tewerkstelling en vakbondlidmaatschap op grond van ras, kleur, godsdienst of nationale afkomst, in industrieën onder federale jurisdictie.

SOORTGELIJKE wetgeving betreffende indienstneming is van kracht in de volgende provincies: Ontario, Quebec, New Brunswick, Nova Scotia, Prince Edward Island, Manitoba, Saskatchewan, Alberta en British Columbia.

VOOR een boekje dat de jurisdictie gebieden, hoe men een klacht moet indienen en de adressen van de verschillende provinciale bureaux waar men klachten kan inzenden, weergeeft gelieve men te schrijven naar:

Fair Employment Practices Branch
Canada Department of Labour,
Ottawa, Ontario

Departement van Arbeid in Canada

Z.Exc. BRYCE MACKASEY
Minister

Religion in Review

(Continued from page 1)

serve on an 18-member commission on obscenity and pornography.

SCHOOLS THRIVED in most places, despite the lengthy and dishonorable New York teachers' strike and soaring costs of education. New York eliminated the Blaine Amendment banning government aid to sectarian schools while the Supreme Court let stand a 1965 New York law requiring public school systems to lend textbooks to students in private and parochial schools.

Legislation was passed unanimously by the Pennsylvania State Senate authorizing public schools in the Commonwealth to have a period of silent prayer or meditation before the beginning of he school day.

Baccalaureate services were ruled unconstitutional in Minnesota if sponsored by public schools.

According to a Louis Harris Survey in mid-summer, 78 per cent of the American people feels that the U.S. Supreme Court was wrong in banning prayer from public schools.

SCIENCE strode with giant steps across the span of 1968. A new system of record keeping called "electro-optics" succeeded in reducing letters as much as one million times so that they must be read through a high-powered microscope. This marriage of electricity and optics reduced the entire King James Version of the Bible to a slip of plastic one and one-quarter inches square.

A sun cooker for the disadvantaged nations delivered 558 watts of power and could bring four pints of water to a boil in 22 minutes. It was marketed for $10 and was guaranteed to last a decade.

There were more than 100 heart transplants, but slightly fewer than half the number of patients survived. From Moscow came the charge that the organ transplants by Western doctors threatened indigents who could be murdered and their vital organs sold.

YOUTH REVOLT in 1968 was viewed as a struggle to overcome a lack of guidelines and shape a better purpose than because of a disregard for guidelines already laid down. Despite the bad press of a small percentage, collegians turned out in great numbers to work for their chosen Presidential candidate. Teens contacted by Gilbert Youth Research reportedly rated the Bible as the most popular book. But in Vietnam, a chaplain among bombarded Marines at Khe Sanh said he did indeed find atheists in foxholes even during the heaviest shelling.

For the people of God, the year 1968 made the world a little bigger in terms of opportunities for service. High speed printing presses, faster jets, better communications media, more refined medical procedures . . . all offered greater means for bagging the restless globe. The third meeting of evangelical leaders at the Key Bridge Motel near Washington, D.C. brought American theological conservatives closer to spiritual and operational unity as they selected Newark, N.J. for cooperative efforts in evangelism.

But now history has again triumphed over time and the sands of another year have all run through the glass. Let us learn from the lessons of 1968 at the close of the sixties and pray in hope at the doorway of a new decade.

Adriaan de Hoog is Rhodes Scholar

Adriaan C. de Hoog of Brandon, a masters degree candidate in physics at the University of Saskatchewan and a member of the Christian Reformed Church of Saskatoon, Sask., has been selected as the 1969 Rhodes Scholar for Saskatchewan.

Mr. de Hoog, son of Mr. and Mrs. A. H. de Hoog of 1141 Ninth Street, was the choice from among seven candidates. His selection was announced by Prof. B. R. Bater of the selection committee on Saturday.

Mr. de Hoog plans to study in the history and philosophy of science, a one-year program at Oxford University.

The studies, beginning in September, 1969, are expected to be followed by research in the history of science. He then will return to Canada to teach.

Born in The Hague, The Netherlands, Mr. de Hoog received his early education in his native country and moved to Canada with his family. He attended high school at Brandon and received a bachelor of science degree at Brandon University in 1967 and an honors bachelor of science degree earlier this year at the University of Satkatchewan.

HEBT U LASTEN

als aambeien, astma, bedwat., blaasontst., bloedarm.-zenuwzwakte, bronchitis, galkwalen, hartzwakte, huiduitslag-zweren-puisten-jeuk, of welke ziekte ook? Reeds 43 jaren brachten onze gegar. onschad. geneeskruiden de best denkbare resultaten. Desgew. blanco verpakt. Als niets U hielp, meldt dan Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

DATUM CENTRALE

December 26	Christmas Concert, Chr. Ref. Church, Albion Rd., Rexdale.
December 26 Grimsby	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 27	Meeting Christian Businessmen Association, Holiday Inn, Oakville, Ont Speaker: Prof. E. L. H. Taylor.
December 28	Christmas Concert, Knox Chr. School Auditorium, Bowmanville.
December 28	Hockey Tournament, Physical Education Building, Guelph University.
February 22, 1969	Toronto: Annual Meeting of the CJL Foundation. Speaker: Dr. Bernard Zylstra.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to New Glasgow, N.S. as home missionary (Truro, N.S. calling church), Rev. J. E. F. Dresselhuis of Brandon, Man.

to Immanuel, Hamilton, Ont. (by acclamation), Rev. L. M. Tamminga of Sioux Center, Iowa.

Accepted

to Maranatha, Edmonton, Alta., Rev. J. Jongsma of Haney, B.C.

to First Manhattan, Montana, Rev. A. H. Venema of Richmond, B.C.

as Home Missionary at Windsor, Ont. (Essex, Ont. calling church) Rev. H. DeBruyn of Fredericton, N.B.

Declined

for Kentville, N.S., Rev. P. M. Jonker of Brampton, Ont.

for Winnipeg (Kildonan), Man., Rev. A. H. Venema of Richmond, B.C.

☆

CHURCH ANNOUNCEMENT

In our December 6 issue we announced that Rev. H. J. Boekhoven had accepted a call from the Oakdale Park Christian Reformed Church in Grand Rapids. This should have been Oakdale Park Reformed Church.

We regret this mistake, more so because a misprint like this can cause all sorts of conclusions and misinterpretations. We offer Rev. Boekhoven and the churches involved our apologies, since the mistake was made unintentionally.

Editor

☆

FAREWELL OF
REV. D. KWANTES
WINDSOR, ONT.

The church at Windsor was filled to capacity on Sunday December 8th, at the vesper service, when Rev. Dick Kwantes preached his farewell sermon. Many, including our friends from Essex, joined us to hear our first minister preach his last sermon as our home missionary.

The text Rev. Kwantes chose was taken from 2 Tim. 4, "I fought the good fight, I have finished the course, I have kept the faith." Paul's statement indicates that he just didn't give up. He never quit. Quite a statement to make, yet we must also adopt this as our motto if we work for the Lord and His Kingdom.

A farewell evening was held on December 7th, at which almost all of our members were present to bid farewell to the Kwantes family. As a token of appreciation an envelope with contents was presented to Rev. Kwantes.

For the past two years Rev. Kwantes has served our church. His coming marked the beginning of the church in Windsor. Many problems and difficulties had to be solved, and Rev. Kwantes helped us solve many of them. Many remain, however, including the erection of a church edifice, for which we have purchased a suitable site. As soon as a building permit has been obtained, the weather permits, and the Home Mission Board gives

(Continued on page 5)

CALVINIST - CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

ANNO DOMINI 1968 GAAT HEEN

NA HET FEEST

Het heeft er de schijn van dat de evangelist Lukas met het Kerstfeest niet goed raad wist. Toen hij hoofdstuk 2 van zijn evangelie schreef, was hij blijkbaar in extase. De ene gebeurtenis volgt zeer snel op de andere: Jozef en Maria in Bethlehem; de geboorte; de herders en het engelenkoor; Simeon en Anna in de tempel; Jezus' discussies met de schriftgeleerden; dat zijn allemaal elementen die vol zijn van leven. En daarna schijnt Lukas uitgeput neer te zinken. Hij begint hoofdstuk 3 met een opsomming van namen, die ons gedeeltelijk onbekend zijn en die wij niet eens gemakkelijk kunnen uitspreken.

Wat dat betreft had Lukas in 1968 kunnen leven. Wij hebben ook Kerstfeest gevierd. Hier en daar zien wij nog wat kerstverlichting en in een enkele kamer prijkt nog een kerstboom, maar het is voorbij. En wat heeft het ons gedaan?

Ja, wat zou het ons gedaan moeten hebben? Kerstfeest is het feest van Christus' geboorte. Als wij dat gevierd hebben, wordt het stil. Over enkele maanden worden wij weer in beweging gezet als wij ons bezig houden met het lijden en sterven van de Heiland en Zijn Opstanding. Maar die tijd er tussen in is wat leeg, wat inhoudloos.

Zo schijnt het met Lukas ook te zijn. Na het levendige hoofdstuk 2 begint hij hoofdstuk 3 als volgt:

> *"Als Pontius Pilatus een stadhouder was van Judea, en Herodes een viervorst was over Galilea, en Filippus zijn broer, een viervorst was over Irutea en het land Trachonites, en Lysanias een viervorst over Abilene." Een verder voegt hij er nog aan toe: " als Annas en Kajafas hogepriester waren."*

Dat is niet de stijl en de vaart van hoofdstuk 2, is het? We zijn geneigd om Lukas te bedanken voor zijn informatie, maar als hij ook niet anders weet hoe hij met het Kerstfeest aan moet dan ons een opsomming te geven van vergeten namen, dan voelen wij het wel: hij kan er ook niet mee uit de voeten.

Of lezen wij verkeerd? Weet Lukas misschien wel hoe hij er mee uit de voeten moet en vertelt hij ons hier wat Gods' vervolg op het Kerstgebeuren is geweest? Weet u, die regeerders waren all Romeinse mensen. En uit de gebieden, waarover zij gesteld waren, blijkt wel, dat niet alleen het beloofde land geheel onder Romeinse hiel zuchtte, maar dat het land zelfs opgebroken en gevoegd was bij andere gebiedsdelen. Met andere woorden, dat land, dat God "aan de vaderen gezworen had" was geheel in heidense handen. Er was niets van over. En dat Anna en Kajafas hogepriester waren, was wel een bewijs, dat er met de instelling van God voor dit ambt aardig was geknoeid. Een hogepriester was één man, die dit ambt voor zijn leven vervulde. Maar Annas en Kajafas hielden beiden het ambt, dan konden zij elkaar de bal toespelen.

Wat Lukas maar wil zeggen, is dat God toen, toen het staatkundig en kerkelijk volkomen overhoop lag, toen staat en kerk ont-Goddelijkt waren, dat God toen de tijd gekomen achtte om het Kerstgebeuren effectief te maken. Daar lagen wel dertig jaren tussen, maar voor Lukas was dit het vervolg op het eerste Kerstfeest. Hij ziet — en hij vraagt ons om het ook te zien — dat God in actie kwam toen er van een leven in Zijn verbond practisch geen sprake meer was.

Toen, onder die omstandigheden, riep God Johannes uit de woestijn om Zijn boodschap te brengen. Wijlen ds. Holwerda heeft het "het begin van het Kerstoffensief" genoemd.

HET JAAR GAAT HEEN

Zo werkt God. Als God eenmaal begonnen is, dan is er met eerbied gesproken geen houden meer aan.

Dat Romeinse rijk, hoe wel gefundeerd en hoe goed gedecentraliseerd ook, is geheel vergaan. Maar sindsdien is de kerk gegroeid tot een menigte die niet te tellen is. In Indonesië (waar ze met duizenden komen om gedoopt te worden) en in Afrika en in Zuid-Amerika, en niet te vergeten achter het IJzeren Gordijn, waar de vraag naar Bijbels nog nooit zo groot is geweest.

En sindsdien vergadert de Zoon van God, en vergadert, en vergadert, Zich uit alle talen en natiën en volken een Kerk voor Zichzelf.

En als wij dan vragen wat dit Kerstfeest ons gedaan heeft en hoe wij van het oude jaar afscheid nemen, dan blijft het een open vraag als wij van onszelf uitgaan. Dan is er echt niet veel. Maar als wij van God uitgaan en als wij zien wat Hij gedaan heeft en doet, dan kan het ons alleen maar verwonderen dat wij er niet meer door in vlam worden gezet.

God is bezig, of u het geloven wilt of niet en of u meewerkt of niet. God is bezig om die hele ganse schepping met en voor Zijn uitverkorenen te redden. Daar draait alles om. Daarom slaat de klok straks 12 uur en daarom verhangen wij de kalender. God haast zich naar de dag van de bruiloft van Zijn Zoon.

Daar zit een ontzaggelijke bemoediging en troost in. Daar zit vooral troost in voor hen, die het in 1968 erg moeilijk hadden. Als God het ons vergunt, vooral als er droefheid en moeilijkheden zijn, aan Zijn zijde te staan, zodat wij het uiteindelijke doel kunnen zien, dan ligt er in het handelen van God een ontzaggelijke bemoediging.

Een ander jaar glijdt weg in de geschiedenis. Voor hen die geloven ligt daarin niets beangstigends. Dan behoeft 31 december om 12 uur niet weggeschoten of weggedronken te worden. Want voor wie gelooft is dit verglijden van een oud jaar en het betreden van een nieuw jaar een stap dichterbij zetten bij de uiteindelijke victorie, die met Kerstfeest begonnen is. Die ziet iets van de contouren van "de tent van God, die bij de mensen is" en "Hij zal bij hen wonen en zij zullen Zijn volken zijn en God zal Zelf bij hen zijn" (Openbaring 21).

Dan heeft Kerstfeest ons toch wel iets gedaan, zoals het Lucas iets gedaan heeft.

D.F.

Nederland's Kolonialisatie en Java's welvaart

door Dr. H. J. De Graaf*)

Een fout, vaak gemaakt bij de beoordeling van het koloniaal verleden van een volk, is het aanleggen van moderne maatstaven aan dat verleden. Men vraagt slechts zelden, wat oudtijds de algemene opvattingen over goed en kwaad in de omgang met Oosterse volkeren waren, doch men stelt aan 17e-eeuwers morele eisen van het heden. Het "cultuur-patroon" der gouden eeuw verschilt nu eenmaal van dat der 20e.

Men kan hierbij twee vragen stellen: 1. hoe is de kolonisator opgetreden t.o.v. leven, bezit en woonplaats der oorspronkelijke bevolking? 2. in hoe verre heeft hij in het bestuur dier bevolking ingegrepen?

Trachten wij in dit opstel het antwoord op de eerste vraag t.a.v. Java te geven. Men overwege hierbij vooreerst, dat de Nederlanders als *kooplieden* naar Indië zijn gevaren, en dat zij tot op het einde hunner Oost-Indische Compagnie (1 jan. 1800) zich als zodanig hebben gevoeld. Zij kwamen in de Oost om *handel* te drijven, daarmede winst, liefst véél *winst* te behalen en zij schroomden ook niet daarover de zegen des Hemels in te roepen. Kenmerkend voor die oude handelaars lijken mij de talloze contracten en verdragen met Inlandse groten. Deze betreffen niet enkel politieke kwesties, doch ook de commercie. Opzettelijke beroving heeft in de regel nooit plaats gevonden, de verhoudingen tot de Inheemsen werden bij overeenkomst geregeld, zoals het een goed en eerlijk koopman past. Wilde men iets verwerven, dan was men ook bereid daarvoor een redelijke prijs te betalen, zij het dan geen al te hoge. Uitplunderen betekende immers het slachten van de kip met de gouden eieren. De Compagnie moest een goede betrouwbare naam hebben. Dit was Christelijk èn bij slot van rekening voordelig. Men glimlachte niet te snel over deze handelsmoraal.

Hierbij past, dat de Compagnie nergens in de Archipel op *slavenjacht* is gegaan, allerminst op Java. Javanen mochten niet tot slaaf worden gemaakt. Slaven waren voor Europeanen onmisbaar, daar destijds de Inheemsen zich slechts moeilijk lieten bewegen, bij een Westerling in loondienst te treden. Plantageslavernij kwam weinig voor; de meeste slaven waren huisslaven. Over het algemeen was de behandeling niet slecht, hing meestal af van de persoon van meester of meesters. Men kocht ze op de eilanden buiten Java, b.v. op Bali, waar de eeuwig twistende groten hun krijgsgevangenen aan voorbij varende kooplieden sleten. Slavernij was in Indonesië een oeroude instelling m.n. in Batakland. Ook ná de afschaffing der slavernij in 1860 bleef deze instelling bij verschillende Indonesische volkeren nog enige tijd in zwang, doch zij behoort nu wel tot het verleden.

Toen de Oost-Indische Compagnie haar handelsmiddelpunt op Java vestigde, heeft zij ook gepoogd dit vruchtbare, dicht bevolkte eiland aan haar handelsbelangen dienstbaar te maken. Dit was niet eenvoudig, daar het behalve in West-Java de peper, slechts rijst exporteerde, een artikel waaraan men toen in Europa geen behoefte had.

Na de verovering van Jacatra en de stichting van Batavia in 1619 vielen ook de z.g. Ommelanden in Nederlandse handen, welke zich in theorie tot aan de Indische Oceaan uitstrekten, het z.g. "koninkrijk Jacatra". De bevolking was grotendeels gevlucht en het overschot was gering in getal. Het bijkans lege land werd eerst om niet, daarna tegen zekere vergoeding aan liefhebbers afgestaan, en deze stichtte er grote plantages, zij het soms met ingevoerde werkkrachten (slaven). Vóór de laatste oorlog zag ik nog hier en daar statige behuizingen liggen, zoals Tandjong Oost en West, Kampong Makassar enz. Gewoonlijk schrijft men deze landuitgifte toe aan de Gouverneur-Generaal Daendels (1808-11), die hard geld nodig had, doch zij bestond reeds lang vóór diens bewind.

De bezitters dezer "Particuliere Landerijen", eerst enkel Europeanen, later steeds meer Chinezen, bezaten een grote, wellicht al te grote zeggenschap over hun "opgezetenen", hetgeen deze niet steeds ten goede kwam. Bovendien stond deze uitgebreide macht een behoorlijke bestuursvoering in de weg, omdat de landheren politie bevoegdheid bezaten. Tegenover knevelarijen en afpersingen bezat de kleine man echter het recht om het hazenpad te kiezen en elders met vrouw en kind een nieuw bestaan te beginnen waartoe destijds nog ruimte en gelegenheid bestond.

Daar de particuliere landerijen enigszins een staat in de staat vormden, heeft de Regering zich na 1900 beijverd, om langs wettelijke weg deze landerijen terug te kopen of te onteigenen. Over het algemeen stond de bevolking liever onder het Gouvernement dan onder hun landheer en uitte bij de terugkoop vaak spontaan haar vreugde. Het valt echter niet te ontkennen, dat deze vorm van exploitatie in de 17e en 18e eeuw de enige mogelijke was. Zij was toen trouwens even algemeen in de wereld, als zij nu schaars is.

Toen de Nederlanders ook het zuidelijke bergland, de Preanger binnendrongen, troffen zij daar een vrij dichte bevolking aan, die onder eigen hoofden stond en moeilijk onder Europese of Chinese landheren te verdelen was. Men is daarom overgegaan tot de uitvoering ener *belasting in natura*, waartoe men de pas uit Arabië ingevoerde *koffie* koos. De bevolking kreeg opdracht via de volkshoofden, de regenten, koffie aan de Compagnie te leveren. Jaarlijks reisden de regenten naar Batavia, om de opgebrachte koffie af te leveren en de betaling daarvoor in ontvangst te nemen. Hiervan dienden zij een deel aan de vlijtige planters af te leveren, hetgeen echter niet door de Compagnie werd gecontroleerd. Hoeveel de nijvere landman bereikte zal wel steeds een geheim blijven.

Toch heeft dit systeem, het z.g. *Preanger-stelsel*, mèt aangebrachte verbeteringen, het tot 1915 uitgehouden, waarna het geleidelijk is afgeschaft.

Buiten het gebied der Compagnie lag dat der Vorsten, aanvankelijk het grootste deel van Java, later sterk ingekrompen. Ook dit uitgestrekte gebied wenste de Compagnie bij haar handelsbedrijvigheid te betrekken en zij deed dit op tweeërlei wijze, gewoonlijk aangeduid met de term: *contingenten en leverantiën*. Hieronder verstaat men: 1. te voren werd overeengekomen (het eerst in 1709) welke *producten* (katoen, huiden, indigo, sappanhout, later ook koffie) elk regentschap diende op te leveren en welke prijs de Compagnie daarvoor wenste te betalen; 2. de Vorsten zelf waren verplicht bepaalde hoeveelheden *rijst* te leveren tot onderhoud der inwoners van Batavia en der talrijke Compagnies dienaren te land en ter zee. Deze verplichting vloeide voort uit de schulden, die de vrij berooide Vorsten gemaakt hadden bij de Compagnie, welke hun in hun chronische erfopvolgingsoorlog met kostbare Europese mankracht had bijgestaan.

Natuurlijk kleefden er gebreken aan dit systeem, waarvan de voornaamste waren het gedwongen karakter der leveringen, en de onzekerheid, of de kleine man wel ooit voldoende beloning voor zijn inspanning genoot.

Toen Java vijf jaren (1811-16) in Britse handen was, voerde de luitenant-gouverneur *J. S. Raffles*, daarom naar Voor-Indisch voorbeeld, een systeem in, dat de contingenten en leverantiën der Compagnie moest vervangen, het z.g. *Landrente-stelsel*. Hij ging van de theorie uit, dat alle grond oorspronkelijk de *Vorst* toebehoorde, aan wie de landbouwers voor het grondgebruik zekere pacht of huur (Eng. rent) verschuldigd waren. Daar het Gouvernement in de plaats der vorsten was getreden, inde dit voortaan de *landrente*. Het was dus een *grondbelasting*, door de landbouwers te betalen, feitelijk in natura, d.w.z. in rijst, doch gaandeweg in geld. Hier was dus geen teeltdwang meer, want na het betalen hunner landrente mochten de landbouwers planten wat zij verkozen. Doch waartoe was ieder der miljoenen boertjes, die Java's vruchtbare bodem beploegden, verplicht? Er bestond evenmin een burgerlijke stand als een kadaster. Het eerste is er nooit, het laatste pas na tientallen jaren van inspannend karteringswerk gekomen. De eerste aanslagen konden daarom niet persoonlijk zijn, doch werden *dorps- of desagewijs* vastgesteld. Zij ontstonden na moeizame onderhandelingen tussen gouvernementsambtenaren (controleurs genaamd) en desahoofden, wat er op neerkwam, dat brutale of listige hoofden te weinig, gedwee, of domme hoofden te veel betaalden. Bovendien eisten gewetenloze desa-hoofden te veel van hun ondergeschikten en hielden het verschil voor zichzelf. Naar mate een uitgebreid en nauwkeurig kadaster werd ingevoerd — het werk van tientallen jaren — kwam daarin verbetering. Toen pas gelukte het vrij billijke aanslagen perceelsgewijs op te leggen, waarbij met tal van factoren rekening werd gehouden: vruchtbaarheid, bevloeiing, weesgesteldheid, optreden van ongedierte enz. Bij natuurrampen werd de landrente soms geheel of gedeeltelijk kwijtgescholden. In elk geval werd het binnenland door de bemoeienis der controleurs met de desa's heel wat beter bekend dan vroeger door de onderhandelingen met de regenten ter hoofdplaats. Het nieuwe fiscale systeem voldeed zo goed, dat het na overwinning der kinderziekten in gebruik bleef tot na de val van het koloniale stelsel.

Doch hoe vernuftig het landrentestelsel ook mocht zijn, het bracht geen verheffing of ontwikkeling van de tropische landbouw. Dit verschafte wel de invoering van het *Westerse kapitalisme*. Energieke Westerlingen begeerden

(Vervolg op pag. 4)

*) *Dr. H. J. De Graaf is oud-lector voor de nationale geschiedenis der Indonesische volkeren aan de Universiteit van Indonesië. Hij woont thans in De Steeg, Nederland. Dr. DeGraaf meent, dat er ten aanzien van het Nederlandse koloniale verleden veel misverstand bestaat. In dit en mogelijk in volgende artikelen tracht hij dit misverstand weg te nemen.*

Redaktie

Aankondiging van een nieuwe genezende stof:

Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

SALEM provides Christian Psychiatric treatment through her

OUTPATIENT CLINIC

which is held on SATURDAYS at

100 REXDALE BLVD., REXDALE, ONT.

Appointments preferably to be made by the family physician, by calling 416-247-1449.

Stuur geld naar huis Zonder zorgen.

Scotiabank geeft U volledige bescherming en garandeert de ontvangst.

Ergens in Uw vaderland is er een bloedverwant die afhankelijk van U is. U kunt op de Scotiabank aan, de snelle, zekere wijze om geld overzee te sturen. Bij de Scotiabank is de ontvangst van Uw Canadese Dollars gewaarborgd. Zij zullen voor de plaatselijke valuta tegen de beste koers van de dag worden ingewisseld door de bank die het dichtst bij Uw geliefden is gelegen. Heel wat mensen maken gebruik van deze nuttige dienst van de Scotiabank. De directeur van de Scotiabank zal ook U met genoegen van dienst zijn.

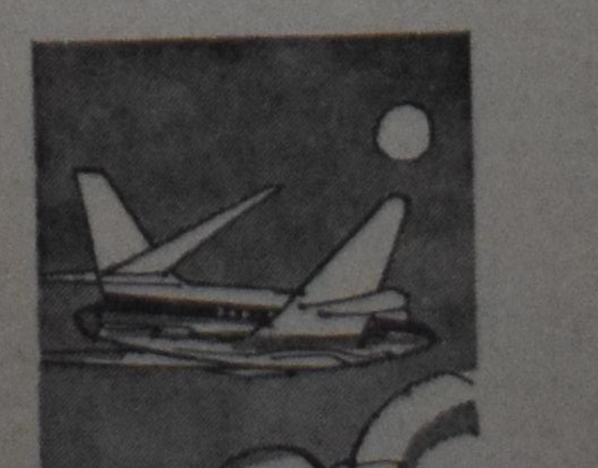

The Bank of Nova Scotia

Scotiabank Remises. Een van de Zeventig Diensten der Scotiabank.

U behoeft geen lid te zijn van een vereniging om aan onze **Voordelige Groepsreizen** deel te nemen.

Voor inlichtingen en vertrekdata betreffende deze reizen:

C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Nederland's Kolonialisatie en Java's welvaart

(Vervolg van pag. 3)

de kans te krijgen hun gaven als planter en ondernemer op Java te tonen. Het eerst bood zich hiertoe de gelegenheid in de z.g. *Vorstenlanden*, de intussen sterk ingekrompen gebieden der oude Javaanse vorsten. Het was hun gewoonte hun talrijke familieleden (tevens vaak hun ambtenaren), niet met geld te honoreren, daar dit in de vorstelijke huishouding veeltijds schaars was, doch met dichtbevolkte landerijen, inclusief dorpen, wegen enz., de z.g. *apanage*. Weldra zagen deze begunstigde prinsen in, dat het voordeel bood deze apanages aan Europese ex-ambtenaren, oud-officieren of zelfs aan gelukzoekers te verpachten, met de bevolking en haar trekvee erbij. Deze "landhuurders" stichtten daarna op de apanages koffie-, thee- en tabak-plantages, die weldra gouden vruchten afwierpen, ten bate van de prinsen, de landhuurders en in bescheiden mate ook aan de opgezetenen. Erg ingenomen was het Gouvernement niet met deze exploitatie door particulieren, beducht als men was voor de vorming van een staat in de staat. Immers, deze rijke landhuurders speelden vaak de baas als kleine sultans en leidden soms een vorstelijk leven.

De Regering had intussen buiten de Vorstenlanden een nieuw systeem beproefd ter aanvulling van het Landrente-stelsel. Immers, dit stond nog in de kinderschoenen, toonde tal van gebreken en bracht te weinig op. Ook was van een opleving der Javaanse economie, zelfs na de bevrijding van de Javaanse boer van de gedwongen leverantiën uit de Compagnies-tijd, weinig te bespeuren. Hij bleef conservatief en teelde op zijn akkers enkel de vertrouwde rijst en wat tweede gewassen, en waagde niets nieuws. Zou men hem daartoe soms moeten dwingen?

In 1830 kwam de gouverneur-generaal *Van den Bosch* met een nieuw stelsel, dat de lege schatkisten van Indië èn Nederland zou vullen en de Javaanse landbouw op een hoger peil zou brengen: het *Cultuurstelsel*.

Feitelijk was dit een uitbreiding van het reeds besproken Preanger-stelsel, doch dan over heel Java. Men liet de bevolking de "vrije" keuze tussen het betalen der Landrente, en de levering van door het Gouvernement aan te wijzen koloniale producten op een deel van haar grond. Hiervoor zou, naar Preanger voorbeeld, zelfs wat vergoeding betaald worden. De door de boeren geleverde koffie, suiker, tabak, indigo enz. werden dan door de Nederlandsche Handel Maatschappij overgenomen en ten bate der Indische Regering in Amsterdam geveild. Financieel is dit systeem al spoedig een groot succes geworden, zowel voor kolonie als moederland. Of de Javaanse landbouw zich daardoor blijvend ontwikkeld heeft is echter een omstreden vraag. Er wordt verzekerd dat sedert de afschaffing van het stelsel na 1870, de bevolking, bevrijd van de dwangcultures, naar de oude traditionele landbouw is teruggekeerd. Wel gaf het Cultuur-stelsel de stoot om op Java vele pakhuizen, wegen, bruggen en havens te bouwen en aan te leggen, waardoor het land een goed economisch instrument werd, geschikt om aan de wereldeconomie deel te nemen.

Doch in de praktijk vertoonden zich dra ernstige gebreken, toe te schrijven aan de overgrote ijver, waarmede het stelsel werd ingevoerd. Deze blakende ijver werd aangevuurd door de van gouvernementswege uitgeloofde premies, *cultuurprocenten* genaamd, bestemd zowel voor Europese als Inheemse ambtenaren. Zo kwam er van de "vrije" keuze bij de toenmaals zéér onderdanige Inlander weinig terecht, rezen klachten over het afwentelen der schade van oogstmislukkingen op de rampzalige planters, over het niet of gebrekkig kwijtschelden der Landrente, gelijk beloofd was, over het te veel in beslag nemen van de grondbouw ten bate der Gouvernementscultures. Een hongersnood in Noord-Midden-Java, die misschien ten dele aan deze misbruiken te wijten is, was in elk geval een waarschuwing om zich te matigen in het opdrijven der cultures.

Van *liberale zijde* werd sterk tegen het Cultuurstelsel geprotesteerd. Bemoeienis van staatsambtenaren gold als een doodzonde tegen de toenmalige economische dogma's. Deze taak paste beter aan particulieren, in dit geval Europeanen, die immers reeds in de Vorstenlanden getoond hadden, wat zij konden. Doch de ambtenaren vreesden, en niet ten onrechte, dat een jong, teugelloos kapitalisme de weerloze Javaanse landbouwer economisch zou dooddrukken, van zijn land beroven en tot proletariër maken.

Vandaar dat na een hevige strijd van tientallen jaren tussen voor- en tegenstanders van de z.g. *Vrije Arbeid* in 1870 een *compromis* gesloten werd, dat het einde van het Cultuurstelsel inluidde.

Grondslag werd, dat slechts de Inheemse bevolking landbouwgronden mocht bezitten, welke zij slechts aan landgenoten mocht verkopen. Europeanen of Chinezen moesten tevreden zijn met kleine stukjes voor eigen woningen, fabrieken, hospitalen enz.

Doch Westerse ondernemers mochten wel, onder toezicht der Regering, grond *huren*, t.w. de reeds in cultuur gebracht bevolkingsgronden voor de tijd van 25 jaar en de woeste gouvernementsgronden (bergen en moerassen) voor 70 jaar.

Aldus kon de bevolking nooit geheel bezitloos worden, terwijl de Westerse ondernemer tòch de kans kreeg om zijn energie te ontplooien. De Javaanse boer, die zijn grond aan de Europese onderneming verhuurd had, vond bij deze weer werk als koelie, zodat hij naast de grondpacht nog koelieloon ontving. Niet-grondbezitters vonden eveneens werk op de ondernemingen, die veel handen behoefden. Een arbeidsinspectie, wier werk gaandeweg in betekenis toenam, poogde misbruiken te voorkomen.

Aldus werd een weg gevonden, waarlangs beide volksgroepen, Europeanen en Javanen, vermochten samen te werken tot heil van Java. Indirect kwamen deze economische prestaties ook de schatkist ten goede, daar een deel der behaalde winsten, ook die der buiten Indië gevestigde maatschappijen, door de fiscus werd opgeeist.

Zo bleven er tenslotte twee systemen bestaan: het steeds verfijnder werkende *landrente-stelsel* met een *fiscaal* karakter, en de samenwerking tussen Europese *ondernemers* en *bevolking*, met een *economisch* karakter. De overige stelsels behoorden reeds tot het verleden of waren bestemd om te verdwijnen, zoals de Particuliere Landerijen, die de oorlog niet overleefd hebben.

Natuurlijk zijn bij de invoering en toepassing dezer stelsels véle en gróte fouten begaan, talloze misbruiken hebben zich daarbij voorgedaan. Toch kan niet ontkend worden, dat zij in toenemende mate hebben bijgedragen tot de ontsluiting en het productief maken van Java. Dit bewijst o.m. het gestadig toenemend aantal inwoners, wat natuurlijk ook zijn schaduwzijde heeft. De Javaan pleegt een talrijk kroost als ouderdomspensioen te beschouwen, want geen kind laat zijn ouders onverzorgd. De Westerse hygiëne heeft bovendien de grote volksziekten krachtdadig bestreden, zodat het geboorteoverschot onrustbarend steeg. Daar nagenoeg het hele eiland intensief in cultuur gebracht is, zou slechts industrialisatie hier redding kunnen brengen. Hiertoe is echter kapitaal nodig, dat bij de weinig economisch denkende Javanen uitermate schaars is. Toch had de Koloniale Regering met de industrialisatie (textielnijverheid) reeds omstreeks 1940 een bescheiden begin gemaakt. Intussen is niettegenstaande Japanse bezetting en nationale revolutie het inwonertal nog meer gestegen, terwijl het Westers kapitaal met zijn wetenschappelijke kennis en langdurige ervaring zich uit het land heeft teruggetrokken. De huidige regering Soeharto staat daarom voor ernstige economische problemen.

*

Het is wellicht hard om te zeggen, doch Indonesië is van een economisch volwaardig gebied geworden tot een onderontwikkelde natie, of (beleefd gezegd) een ontwikkelingsland, dat zijn schulden niet betaalt en met steun van anderen op de been moet worden gehouden.

De Moderne Tijd in Indonesie - Djakarta, Java

Maranatha Christian Reformed Church
Bowmanville, Ont.

$73,000.00 is needed to complete the financing of our new Church, which we hope to build soon.

PROMISSORY NOTES

are being issued in multiples of $500.00 and $1,000.00 at 7% for a minimum of 5 years and 7½% for a minimum of 10 years.

The total value, after completion will be $200,000.00. Premature redemption requests are given full consideration.

Send inquiries or Cheques to:

Mr. J. VanderKooi, Clerk or Mr. A. A. Munneke, Treasurer
R.R. # 4, Bowmanville, Ont. R.R. # 1, Orono, Ont.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(27)

"Dus je bent onderwijzeres?" vraagt moeder Dankers nog eens.

"Ja, ik ben het een paar jaar geweest. Het laatste jaar niet meer. Moeder was ziek en ik ben toen voor een poos thuis gekomen en daarna, ja, toen ben ik thuis gebleven om de huishouding te leren," voegt ze er aan toe.

"Ja, ja." Moeder Dankers combineert en associeert, terwijl de naalden weer in galop tussen haar vingers rikketikkeren en met een wat schichtige blik, die toch niet verborgen blijft voor Ellewien, kijkt ze naar haar linkerhand en ook zij ziet het iets lichtere streepje.

Ze meent de situatie volkomen te begrijpen. Die verloofde ook al verdronken en dit kind, ja natuurlijk, totaal uit haar evenwicht.

Ze legt al haar hartelijkheid in een paar woorden: "Kind, kind toch." Ze probeert zich haar eigen dochter voor te stellen, zo alleen achtergebleven. Nee, ze kan het zich niet indenken. Meteen bepaalt ze zich weer bij Ellewien. Ziet haar in het toch altijd wel wat ruwe melkbedrijf, waar ze absoluut niet past. De zon is lager gezakt en verblindt haar nu nog meer, zodat ze iets moet gaan verzitten om naar Ellewien te kijken.

"Kind, je bent natuurlijk uit je doen. Ik neem het je niet kwalijk, dat je hier wilde komen, maar zou het niet verstandiger zijn, als je gewoon weer aan een school probeerde te komen? Zou . . . . je moeder dat ook niet prettiger hebben gevonden en . . . je vader?"

Nu knippert Ellewien met haar ogen, al schijnt de zon haar niet in het gezicht.

Marie heeft zich buiten het gesprek gehouden en verschuift op haar stoel.

"Nou moeder, dan weten wij wel een plaats voor haar!"

"Hoe kom je daarbij?" Verbaasd gaan moeders ogen naar haar dochter.

"Die brief van oom Thijs, vanmorgen . . . ."

"Wat zou die dan?" Moeder kan het zo gauw niet volgen.

"Tanta schreef toch dat het zo druk was nu ze de tweeling telkens thuis had, omdat de juffrouw van school ziek is en nog iemand van het personeel . . . ."

"Kind, Marie, wat heb jij een helder ogenblik. Natuurlijk. Ik snap het. En oom Thijs zit in het schoolbestuur. Ellewien, hier ligt een kans voor je. Zou dit niet veel verstandiger zijn? Me dunkt, als je het wilt, dan moet je er geen gras over laten groeien. Als je tot morgen of overmorgen wacht, kunnen ze vandaag klaar zijn met een ander. En, je hoeft dunkt me toch ook niet op staande voet te beslissen. Het is maar, dat ze alvast van je weten. Zal ik even bellen?"

Ellewien aarzelt. Deze stap is zo, zo geheel breken met Jochem . . . . Jochem . . . . maar dan is het water er weer, het grauwe, woelige. Dan is het vlot er weer. Dan zijn er de laatste kreten. Dan is er de hemel en Jochem, die haar terughield.

Er komt meteen dat stenige in haar en haar stem klinkt weer koud en hard, als ze toestemt. "Ja, belt u dan maar."

"Het zou fijn voor je zijn," zegt Marie enthousiast, blij dat ze Ellewien op deze manier toch kunnen helpen. "Het is nog geen uur met de trein hier vandaan. Ik kom je beslist eens opzoeken. Op een woensdagmiddag, als jij vrij bent, tenminste, als je het leuk vindt," voegt ze er bescheiden aan toe, want ze heeft het gevoel, dat door dit onderwijzeres zijn van Ellewien er opeens afstand tussen hen is geschapen.

"O, natuurlijk vind ik dat leuk," zegt Ellewien.

Als Teun en Marie haar 's avonds met de auto terugbrengen, is het haar, of het haar eigen leven niet is dat ze nu leeft, of ze iemand is uit een opvoering, een toneelstuk of een spel. Ze neemt afscheid van mensen die haar pas nog vreemd waren, ze doet het in een vreemde straat, in een vreemd huis, en . . . . nee, ze hoeft dit alles thuis niet meer te vertellen, want daar ver weg is er geen thuis meer.

Achter haar klapt het portier dicht en Marie draait het raampje naar beneden. "Dag! Tot morgen dan Ellewien!" roept ze.

In de gang schijnt helder het licht en Marion wacht tot Ellewien haar mantel heeft uitgedaan en het haar wat bijgekamd.

* * *

Dominee Bruining gaat door z'n modderige onderstbovengeworpen dorp, waar vreemde mannen met beslikte pakken en lieslaarzen aan, op de dijken werken. Waar vreemde meisjes ook met laarzen aan en in overals, met emmers en bezems lopen om de gespaarde huizen van het ergste vuil te ontdoen.

Hijzelf gaat ook in laarzen, die hem al even vertrouwd zijn als z'n glimmend gepoetste schoenen eerst.

Er is in de modderwoestenij niets meer terug te vinden van vroeger.

Van de vriendelijke huizen met de altijd schone vitrages en de bloeiende planten in de vensterbanken. Van de ordelijke tuintjes. Er is alleen de chaos, die ds. Bruining vaak doet denken aan de tweede Bijbelzin. "De aarde nu was woest en ledig". Maar hier zijn dan nog de ruïnes van huizen of de plaatsen waar ze gestaan hebben. Hier liggen op hopen gedreven en overal verspreid de brokstukken van meubels. Een oneindig aantal poten van stoelen en tafels. Alles wat groeide is nu bedekt met een ontzaglijke massa aangespoeld zand, dat er uitziet als het natte zand aan zee, waarvan de vloed pas is teruggetrokken. Draglines doen onafgebroken hun werk en vlak bij een boerderij die stand heeft kunnen houden, ligt, zielig op z'n kant, de romp van een witte boot.

Maar over dit alles heen zien z'n ogen, onder de van ver onstuimig aandrijvende wolken in tinten van lichtgrijs tot zwart, het stuk ongerepte dijk. En aan het groen daarvan hecht z'n blik zich vast. Zo was het en zo moet het weer worden. Hij loopt de weg verder naar huis, totdat hij komt vlak bij z'n kerkje, waarvan de buitenmuren nog zijn bemodderd en waarbinnen het water ook gretig in ongetemde kracht z'n werk heeft gedaan.

De voorste banken staan weer in het gelid. Zij het wat kaal geworden en glansloos.

Het trapje naar de preekstoel, zonder loper nu, is schoongeboend, hoewel toch nog wat glibberig van het ingedrongen vocht.

Met een glimlach ziet hij weer hoe ongeschonden hij z'n kansel-kamertje had teruggevonden. Droog de groene franjes om de rand, droog de opengeslagen statenbijbel en helder het water in het glas, dat de koster dus zaterdagavond al had klaargezet!

En nu staat hij daar naast z'n kerk, in de rulle, pas opgeworpen aarde, op de begraafplaats.

"Morgen mannen!"

". . . . dominee!"

Tot hun knieën staan ze in de grond. Plof, gaat telkens een schep zand op de steeds hoger wordende berg naast hen. Plof. Weer turen dominees ogen naar dat stuk dijk, dat nog groen is, maar meteen kijkt hij schichtig opzij, alsof daar iemand was. Maar er is niemand. En toch was hij er. Ouderling Bos. Hij stond daar net als die morgen na de ramp, toen hij z'n dominee de riemen uit de hand nam.

En nu neemt hij me de schop af, denkt ds. Bruining.

Traag gaat hij door naar de pastorie, maar het is of z'n handen de spa omklemmen. Wat zou het gemakkelijk zijn, denkt hij. Zomaar scheppen. Zand scheppen. Zand scheppen. Niets anders doen dan zand scheppen. Je zou er moe van worden, maar je hoefde er niet bij te denken. Hoe het moetgaan, morgen . . .

Diezelfde avond reist Ellewien voor het eerst terug naar haar dorp, het laatste stuk met de bus. Ze is expres laat gegaan omdat het dan donker is, maar ze heeft er spijt van. 'k Had het beter wèl kunnen zien, peinst ze. Nu al dat onzekere van wat er is in dat donker en waar we zijn. Stil staart ze voor zich heen als ze merkt dat het eindpunt nadert en tuurt naar buiten, naar voorbijflitsende lichten. Ze weet ongeveer, waar ze is en toch kan ze zich niet oriënteren. Haar ogen sperren zich en boren vergeefs in het donker, dat ze wel met haar handen zou willen wegduwen om alles te kunnen zien wat daar vernield is en verdwenen. Alles.

Het vergeefse kijken tenslotte toch moe, sluit ze haar ogen en haar gedachten dwalen weg naar Jochem, die er morgen ook zal zijn. Een paar schelle vrouwenstemmen roepen haar weer terug in de bus. De vrouwen hebben het kennelijk over mensen die zijn omgekomen. "Stakkers zijn het," hoort Ellewien. "Stakkers. Zo levend, zo dood." Meer kan ze niet verstaan. Knikkend buigen de witte kappen dichter naar elkaar en fluisterend gaan ze verder.

Ellewien ziet er de vrouwen op aan. Stakkers zeiden ze. En nu knikken hun hoofden druk gebarend naar elkaar.

Maar hun woorden hebben Ellewien een schok gegeven. Stakkers? Is dat zo? Vader en moeder en de broertjes. Stakkers? Omdat ze nu in de hemel zijn? Bij God?

Ellewiens spanning om wat daarbuiten is in het donker van de avond, zakt. Ze mijmert verder over dit nieuwe onderwerp. Vaag herinnert ze zich een preek, waarin iets is gezegd over het leven hier op aarde, dat de voorbereiding is van het leven hierboven, waarvan de heerlijkheid de stoutste verwachtingen nog ver zal overtreffen, en over het leven op de nieuwe aarde, dat er ook eenmaal zal zijn. Het slot van de preek had ze vooral erg mooi gevonden en ook ongerijmd, zeker voor zichzelf, omdat het leven hier haar toen nog toeblonk met alles wat mooi en goed was. Maar nu staat ze er anders tegenover. Nu begrijpt ze de preek helemaal, nu doorleeft ze het. Ja, herinnert ze zich, zo was het; eigenlijk niet te verklaren, dat we er niet dagelijks met intens verlangen naar uitzien. Naar dat hemelleven.

En nu zijn zij daar allen.

Behalve ik, denkt ze er bitter bij; ik stond voor de poort en werd teruggestuurd. Jochem . . . . ja, altijd weer draait het op Jochem uit.

Ellewien probeert zich in te denken, wat toch niet in te denken is.

Wat in elkaar gezakt zit ze in de rammelende bus en het gekakel van de vrouwen is een begeleidend geluid. Het interessert haar niet meer wat er buiten te zien is, waar ze heen rijden; al zou de bus altijd doorrijden, ze zou het ook best vinden. Een gevoel van grote moeheid komt over haar. Och, waarom morgen al die kisten in dat grote graf, als ze toch . . . . leven. Hierboven.

(Wordt vervolgd.)

Church Announcements

(Continued from page 2)

final approval we will start. We are happy that our vacancy will be of very short duration, since Rev. H. DeBruyn of Fredericton, N.B. has accepted the transfer to the Windsor field. We expect the arrival of Rev. DeBruyn early in January, at which time the purchase of a parsonage is expected to be finalized. Rev. Kwantes had us started in the right direction, and for a long time we will remember the time and energy he has given. Above all, we give thanks to the Lord and King of the church, Who has given us a place in this city, and showered us, as a church with many blessings."

N. Nymeyer

•

HOLLANDSE KERKDIENSTEN

In de Niagara Peninsula worden te Wellandport dubbele diensten gehouden met de feestdagen. Op 1e Kerstdag, 25 december, om 10 uur 's morgens een Engelse dienst in de kerk en op dezelfde tijd een Hollandse dienst in de Christelijke School.

Op Oudejaarsavond vinden deze twee kerkdiensten plaats om 8 uur 's avonds.

In de Engelse diensten gaat Rev. L. T. Schalkwijk voor en in de Hollandse diensten Seminary student L. Tenyenhuis.

•

DEDICATION VERNON, B.C. CHR. REF. CHURCH

Wednesday, November 20, was a memorable day in the history of the Vernon Christian Reformed Church. On that evening, the new church building was dedicated to the glory of God and for the furtherance of the gospel. That day was a milestone in the progress of the Vernon church. In 1954, the first worship service took place in a home. After this, worship servives were conducted in a hall, basement of the manse, and a small church building.

The congregation is now indeed happy to have now a building with facilities for church activities such as Calvinettes, Cadets, Saturday morning school, choir, etc.

The speaker for the dedication service was Rev. Paul De Koekkoek of Seattle, Wash. Rev. De Koekkoek was Vernon's first home missionary pastor. Rev. John Roorda of Bellingham, Wash., also participated in the service. He served in the Okanagan as home missionary for nearly two years. The dedication service was also the occasion for the reunion of ministers with their former parishioners. Also attending were Rev. D. Pierik of Burnaby, as delegate of classis B.C., and Rev. R. Groeneboer of Penticton.

We are now looking forward to further growth and pray for the continuation of God's blessing upon the kingdom work in Vernon and district. To God be the glory!

REV. C. NOORDEGRAAF †

Op zondag 15 december j.l. is in Toronto overleden Rev. C. Noordegraaf, predikant bij de Free Christian Reformed Church of Toronto, Ont.

Rev. Noordegraaf was reeds geruime tijd ernstig ziek. Nu en dan trad er een lichte verbetering in, maar gaandeweg ging de patient achteruit. Hij heeft vele maanden moeten lijden, want de ziekte ging gepaard met hevige pijnen. Thans is deze dienaar des Woords uit zijn lijden verlost en bevorderd tot hoger glorie.

Rev. Noordegraaf werd op 3 oktober 1916 in Nederland geboren. In Canada diende hij de kerken van Chatham, Ont. en Toronto, Ont.

Aan "The Messenger" ontlenen wij de volgende brief, die Rev. Noordegraaf kort voor zijn overlijden aan de lezers van dit blad heeft geschreven:

Geliefde Broeders en Zusters,
Jongens en Meisjes,

Nu al de symptomen van mijn ziekte er op wijzen, dat ik niet meer zolang te leven heb, nog een enkele regel van mijn hand.

Allereerst begeer ik, mede namens de mijnen, U allen hartelijk te danken voor Uw medeleven in welke vorm ook, bijzonder voor de gebeden, die U voor mij opgezonden hebt. Vervolgens zou ik U willen wijzen op de trouw des Heeren, die eeuwig duurt. Wat hier verandert, wijkt, bezwijkt, ondergaat, Zijn trouw houdt eeuwig stand. Dat is de diepe troost, dat is de rijke zekerheid voor hen, die als een ellendige in zichzelf tot Hem de toevlucht nemen en roepen. Zij toch ervaren, dat de Here hoort. Hoort om derwille van Hem, Die Gods gave is en eenmaal in ons vlees gevonden werd op deze aarde. En die nu gevonden wordt in de troon des Vaders zittend aan Zijn rechterhand. Hij droeg de vloek. Hij onderging het oordeel. En dit, opdat de vloekwaardigen tot God zouden genomen en nimmermeer van Hem verlaten worden. Hij leeft om in ons vlees onafgebroken voor ons te bidden. Voor ons, die niets anders overhouden de de roep om ontferming en genade. Ja, Hij doet Zijn Geest uit ons bidden, als wij niet eens meer ordelijk kunnen bidden. Jonge mensen, zoekt Hem, pleitend op Zijn Borgwerk. Ouderen, beroept U op Hem, steunend op Zijn gerechtigheid. Nooit zal U dit berouwen, want zo zal uw leven met Christus verborgen zijn in God. In het hopen op Gods goedertierenheid in Christus, Zijn trouw en genade, verwachten wij de vervulling van al Gods beloften aan ons betekend en verzegeld in Zijn **Genade Verbond.** Daartoe behoort ook het leven na de dood bereid. Ook de opname in 's Heeren heerlijkheid. Niet om iets in of aan ons, maar alleen uit genade om Christus' wil. Tenslotte bid ik U Gods zegen toe. Hij vervulle al Uw behoeften. De Drieënige zij U een voortdurende blijdschap omdat ge beleeft: de Heere doet Zijn Woord. Dan roemt U in vrij ontfermen. Dan verwacht U het alweer van vrij ontfermen. Zo wordt je nooit beschaamd, omdat Hij getrouw is.

In deze weg zullen wij allen eenmaal met de Heere wezen.

Dat geve God, Die een God van genade is.

Met hartelijke groet,
Gaarne uit genade Uw broeder
in Christus,
C. Noordegraaf,
V.D.M.

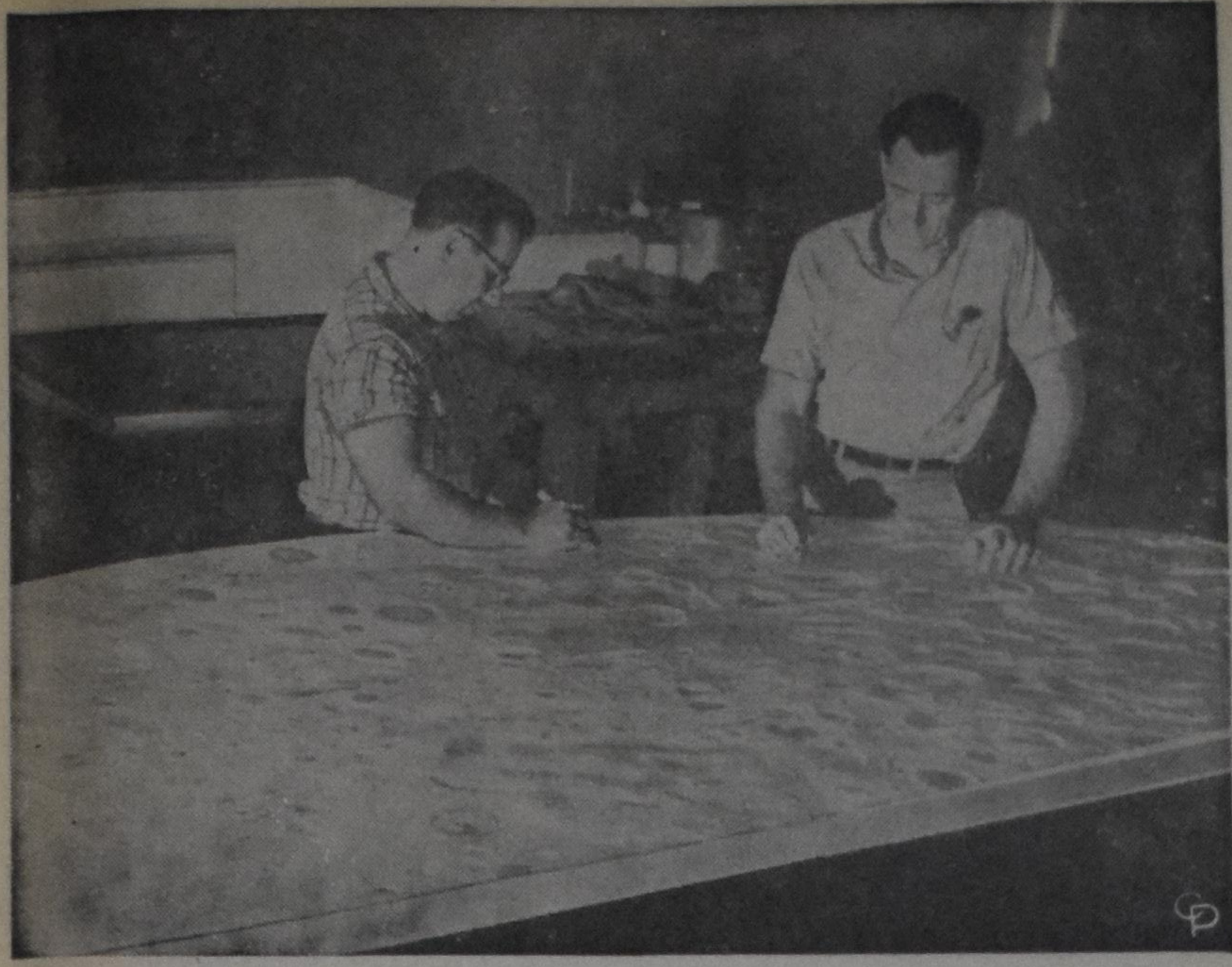

ASTRONAUTS TO LAND ON MOON ON EARTH — Two Army Map Service employees, Jack Heinel (left) and John Reece, do some final carving on two of the panels to be used in a $100,000, 22 by 14-foot simulated Moon surface landing area for astronauts to "shoot at" at Cape Kennedy. The model will be complete with almost 500,000 lunar craters, rocks and other lunar surface characteristics carved into the model of the 4 by 2-mile actual target area on the Moon. The astronauts will use a Lunar Module Simulator to experience a lunar landing approach without leaving Florida.

SYNOD OF THE CAN. REF. CHURCH

The Synod of the Canadian Reformed Churches, which meets every three years, assembled this year in Orangeville, Ontario during the month of November. It was a rewarding and enlightening experience to attend the public sessions of the synod, and to listen to the debate. Final decisions, and their precise wording as they appear in the acts of synods, are of course very important. But as they often represent only the greatest common denominator of agreement among different opinions and attitudes, they do not always reflect clearly the spirit behind such decisions. To taste this spirit was my first aim.

It was obvious that the sixteen delegates were moved by a deep concern and extreme caution. This concern was mainly in the area of the relationship of the Canadian Reformed Churches to the Gereformeerde Kerken (onderhoudende Art. 31, K.O.) and to the Christian Reformed Church, which matters took up most of the time and attention of this synod. Not only do these three churches have different ideas about this relationship, as expressed in their respective "Rules of Correspondence" and in their implementation of these rules, but even among the delegates present here and among the Deputies for Correspondence there was clearly a difference in interpretation of their own Rules of Correspondence. However, so often our different argumentations are rationalizations of a desire to avoid a conflict situation and an unpleasant duty. To steer a course between the two extremes of synodocratie and independentism is evidently a frustrating experience for the Gereformeerde Kerken (Art. 31), and one can understand the reluctance of the Canadian Reformed Churches to pronounce itself on these troubles of the mother church. An Overture to take positive action in this matter was, after two whole evening sessions of debate, rejected. However, the Rules of Correspondence are based on the idea that there should be mutual concern. The deep concern was evident to a visitor like myself, but the Synod carefully avoided to give any official expression to this.

It was quite different, however, in the relationship to the Christian Reformed Church. Although there was appreciation for the decisions of the Christian Reformed Church to remove the "binding" nature of the Conclusions of Utrecht (1905-1908) and The Three Points of Kalamazoo (1924), and for the fact that the new Church Order (1966) "is not an insurmountable obstacle for eventual unity", the new mandate given to the Deputies for Correspondence states that "contact can continue only when the matter of correspondence is put in the center of the deliberations." "Deputies shall then wait till the next synod of the Christian Reformed Church (1969) has expressed its willingness to enter into the discussion on this main obstacle. If the contrary be true, Deputies shall discontinue the contact. If, however, our urgent request is heeded, Deputies shall be dilligent in discussing all matters related to this main obstacle for establishing unity between the two Churches." This mandate must also be read in the light of another decision taken: "Synod answers the question (of Rev. John C. Verbrugge, of the Christian Reformed Contact Committee) whether we feel that, before we could be united with the Christian Reformed Church, the relationship with the (Synodical) Gereformeerde Kerken should be broken, in the affirmative." This might be taken as an ultimatum. However, in the discussion this was definitely denied. If it is not, there can only be one other explanation for the urgency expressed in this mandate, viz. that there is a desire to bring this matter to a conclusion as soon as possible.

We missed something in this very serious concern. Neither the matter of the problems of the Gereformeerde Kerken, nor the discussions with the Christian Reformed Church were pleaded before the Throne of Grace in these public sessions. To be conformed to the image of Our Lord Jesus Christ certainly must include that we learn to pray as He prayed: "That they may be one, Father, that the world may believe that Thou hast sent Me." Without such prayers in all of our churches we cannot claim that we are pursuing these discussions in obedience to God's will, nor can we hope for a blessing.

(Rev.) Gerard Nonnekes

The Albertan Tax Dollars for Education

The Alberta Social Credit Party held its leadership convention from December 4-6 in Edmonton. Besides electing their next leader, Hon. Harry Strom, this convention did much work on resolutions which will give the Government of Alberta a guide line for her future course of action.

One of the most active constituencies represented on this convention was the one from Calgary West, which introduced the following resolution:

"Whereas much of the strength of our society is due to the diversity of educational experience:

Therefore be it resolved that the Provincial Government is requested to lock into the possibility of giving more aid and encouragement to those institutions providing private educational programs."

Mr. Don Fleming was the first on his feet to speak in favor of this resolution. He said that from Mr. Manning's farewell speech as leader of the Social Credit Party we know that education may cost the people of Alberta $775 million per year in 1973. "Public Education seems to become increasingly the juggernaut which is gobbling up the taxpayer's dollar. If we may figure on an average public education cost of $600 per year per pupil, then it certainly is not out of line to expect our government to pay even double the present per pupil grant of $100 per year." Mr. Fleming continued that to some, who may argue that this will fragmentize our public school system, his answer is: "If public education can not stand a little bit of competition, then I don't consider some fragmentation a catastrophe after all."

Mr. J. Radstaak, M.L.A. for Edmonton, Transcona South added: "Parents supporting these private schools in the city of Edmonton are doing this at a saving of $4 million per year to the government." He gave these schools full credit for the high quality of their educational programs.

The argument of one delegate who voiced the opinion that this resolution would mean interference with the free enterprise system brought Henry J. Kaiser, chairman of the Calgary Society for Christian Education on his feet, charging that a private school system forms a reasonable alternative to the present public and separate schools. Support to such a system is not in conflict with the free enterprise system at all, but rather enhancing it. Moreover, Mr. Kaiser continued, such a private school system is in agreement with the United Nations Declaration on Human Rights which says that parents have the prior right to choose the kind of education they want for their children. These parents are not given a handout — they are taxpaying people.

"It is only in Communist countries and in the U.S. and in Canada where private schools are not allowed to share in public funds and are not afforded equal opportunities, where parents are denied to exercise this human right."

Mr. Kaiser said that this resolution was right in line with the principles of the Social Credit Party and deserved its support. Mr. Kaiser's speech drew several applauses from the delegates, and the resolution was passed by a two-third majority.

Although it is not certain at all, how the Alberta Government will implement the intent of this resolution, it certainly brought the Private Schools closer to public recognition of their roll in Alberta's educational system.

F. H. Verhoeff.

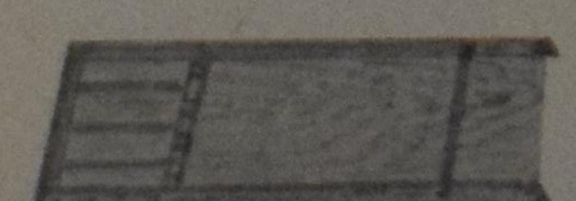

THE SHUFFLE BOARD
is available
from now on

The game is 6 feet long and comes complete with 20 discs and full instructions. The wood finish is hard clear lacquer.
The price is $12.95 plus 5% sales tax, f.o.b. Burlington, Ont.
We have plenty in stock. Information on request.
Franchises available.

JAMES LYCKLAMA
2223 Prospect St. BURLINGTON, ONT. Phone 637-2571

REIZEN NAAR NEDERLAND
is onze specialiteit

Doordat wij zoveel oud-Nederlanders onder onze passagiers mogen rekenen, kunnen wij vaak, door het hoge aantal boekingen, zeer voordelige prijzen aanbieden.
Vraagt nu vrijblijvend inlichtingen betreffende:
Prijs en afvaartdata per schip.
Het over laten komen van familieleden.
Normale tarieven per vliegtuig.
Onze VOORDELIGE Groepsreizen, al dan niet met gebruik van vrije auto.

Service is niet slechts een woord, het is:

BRANT TRAVEL SERVICE
552 BRANT STREET,
Burlington, Ont. 632-0720
Bij geen gehoor: 637-1172 - 632-8193

THE BEST CIGAR!
100% TOBACCO

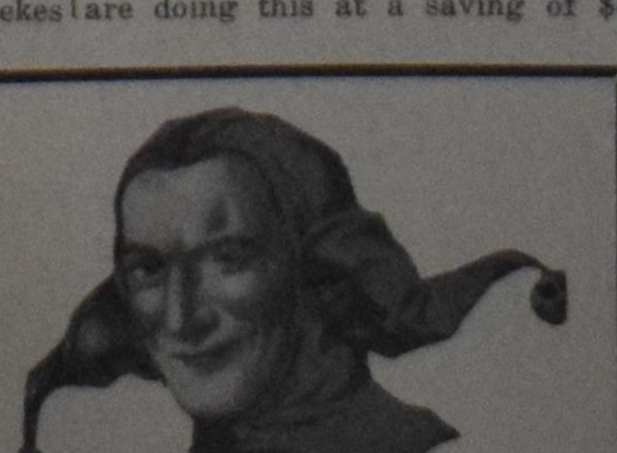

HOFNAR

CANADIAN DISTRIBUTORS: Top's Importing Limited, Grimsby, Ont. | Top's Importing (B.C.) Ltd. Burnaby, B.C.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

OUR PLACE IN CANADIAN SOCIETY

YOU ARE THE BRIDGE!

by Rev. G. Rienks

II

In many towns and villages there is still an opportunity to teach the Bible in the Public Schools. We do not know how long this will continue, but as yet many doors are open. What a chance! Every week I have sixty boys and girls whom I can teach straight from the Bible. Sometimes I make stupid mistakes in my English — but they don't mind. For some years I had grade 7 and 8. These are young people entering their adolescence. Maybe these Bible-lessons are the only and last confrontation with the Word, which is the light upon their path.

One day I suggested to the Principal, Mr. George Campbell, that I show my classes a film of the Canadian Bible Society, "The Cornerstone of the Nation". It tells the story of how indeed the Bible is the cornerstone of the nation. "Do you know what we will do?" the Principal answered. "We'll call all the seven and eight graders into the auditorium and then you show your film." The Elgin School is at the same time a Junior High. That morning we had 392 kids in the auditorium and Mr. Campbell, himself a good Evangelical, told them how important the work of the Ministers of the Gospel was.

The other day, Mr. Campbell and I walked home together. I knew that he had done and still did some lay-preaching. He said to me, "Pastor, if you suddenly can not preach on a Sunday-morning, if you are sick, I am willing to help you out. Just call on me." I thought to myself, "Good neighbour, you don't have any idea how much water would have to flow under the bridges before you could do that in a Christian Reformed Church."

In the meantime Mrs. Campbell helps me faithfully to check my English, when I have a radio service. I never have had a problem to find help for this since I have come to Canada.

You are often surprised about the willingness of our Canadian fellow-Christians to help you out. Every summer we may use the sanctuary of the Presbyterian church for five weeks in a row without charge. Last year when we celebrated our tenth anniversary as a congregation and invited our former members for a "home-coming" weekend, we had our pot-luck supper in the basement of the First Baptist Church and the only thing we had to pay was to "look after the caretaker". I knew that the United Church had brought the Luther-film for their own educational program, but they were glad to have us use it for our young people.

This helpfulness sometimes puts you in an embarrassing situation. We are lucky that at the moment the caretaker of the Presbyterian church is a member of the Christian Reformed Church. Otherwise it would have been a shame. "You should see the difference" the caretaker told me "after our own people have had their service or the Presbyterians. After our own service — what a junk, papers, gum, peppermint etc!'

The other day we used the facilities of the Presbyterian church for a Conference. This time it was not in Simcoe. In recess the minister of that church showed us the sanctuary. It was an old church and the sanctuary had many wood-carvings and stained windows. Suddenly one of the Dutchmen said, "At that time this church must have been a living church, otherwise they could not have built such a sanctuary." In other words — at the moment this church is not too much alive anymore. In such situations it is better to pretend you didn't hear it.

In Simcoe we are very proud of our park. They say that the center of town used to be a swamp — and you should see it now! During the month of December the Christmas-Panorama attracts thousands of visitors. The last addition to this display is a chapel in the park. I don't know how it happened — but anyway I am a member of the Panorama-Committee. Since I am a minister the members feel that I am an expert as far as the chapel is concerned. The suggestions to put a tape-recorder in the chapel was unanimously accepted. I got all the information about the tape-recorder in the Roadside Chapel sponsored by our own Church in Hamilton and when this year the Christmas-Panorama is opened up for the public, the people can walk into the chapel, push a button and hear a program of hymns and Scripture-reading. The whole year the Chapel will be open during the day and the program will be changed according to the church-festivals and the seasons. Close to the Chapel homes for senior citizens will be built. How wonderful that these older people on their walk through the park can rest for a moment in the little chapel and hear the eternal Word of God!

For some time already I had been thinking of a suitable text for the chapel. They told me that Scotty — as everybody calls him — was a capable wood-carver and would certainly be willing to carve the text for the chapel. One morning I dropped in at Scotty's place. Was he ever an interesting man to talk with! Before long he told me that through the years he had lost his Christian faith, and was afraid that he would never outgrow the doubt of Thomas. Talking about the text he said, "You know, Reverend, in spite of my doubts, there is one word in Scripture which means so much to me — 'Be still, and know that I am God.'" The next morning I asked him to carve these words in the little chapel. "Be still, and know that I am God" — could a better text be found in the restlessness of our days?

"Hey Gabe!" Jim said to me, "Yesterday morning at breakfast I had a revelation. You should speak at the Silver Cross Service. I just found out that you have been a padre in the Army." Jim is the Anglican priest of a picturesque church south of town. I did not know what he was talking about. He explained that each year on the Sunday after Nov. 11th a service was held of the veterans of Army, Navy and Air-Force together with those who had lost their husbands or sons during the two World-Wars. A few days later I phoned Jim and told him that I considered it an honour to speak at that Service. After all who can better understand what the sacrifices of these soldiers were for than we, Dutch Canadians, who passed through the five years of occupation?

The Service was held in the Army, Navy and Air-Force Hall with the traditional ceremonies. There were the men and women, holders of the Silver Cross. One lady told me that her husband was buried in Bergen op Zoom and a mother told me that the grave of her son was in Holten. As I was speaking I thought of the boys I myself had buried far away from their home-land in Indonesian soil. What a terrible thing it is when as parents you can not even stand at the grave of your own son!

This Service gave me an opportunity to show these people that, in spite of the resistance movement, only help from outside could break this bondage. I preached on the raising of the young man of Nain. There outside the gate the confrontation took place between that procession of death and Him, who is the Prince of Life. I could tell them that the raising of that boy was a sign that Christ is the Lord, the great Liberator, just as that flag on the tower of Weesp, May 5, 1945 was the sign that freedom had come after a long night of terror and fear.

After the Service tea was served. At such occasions there is an ample opportunity to meet people who give leadership in the community. Suddenly a lady, whose husband is in the Town-Council asked me, "Do you still have that school in Jarvis? And why do you keep up your own culture?" I talked with her about the meaning of the Christian School and I promised to drop in one night and that we could discuss this topic at large. In my opinion this is a better way to promote the cause of Christian education than to fire our principles at our Canadian fellow-citizens from a distance.

Almost every day God opens new avenues of communication. As I read some sections of this article for "Calvinist-Contact" to my wife, she said, "It sounds like the diary of a country-priest. You don't however have to be a "country-priest" to find these contacts. Each one of us lives in a certain community. If we think that we have to *offer* something let us begin with *listening*, then let us *serve* and in due time let us *speak up.*

To find our way in Canadian society — not just to make a living — is a long road. But there is no time to be wasted and there are thousands of opportunities, "good works which God has prepared beforehand" that we should walk in them.

Never forget — *YOU are the bridge!*

G. Rienks

Simcoe, Ont.

Just off the press

CONFLICT AND HOPE IN SOUTH-AFRICA

by Dr. P. G. Schrotenboer

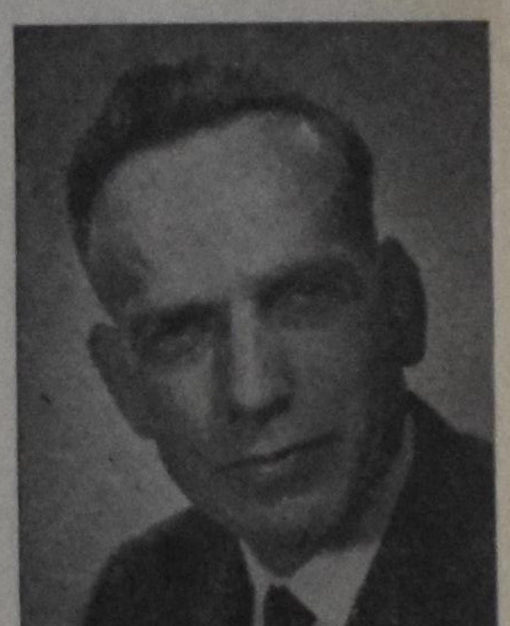

The author, who is general secretary of the Reformed Ecumenical Synod, has been in South Africa for some time, during which he made a special study of the race problem (apartheid policy). He has both observed life in the South African Republic, and talked extensively to numerous people, both white and black. In this book he does not only give a report on his observation, but he submits an unbiased and unprejudiced evaluation as well. Anyone who wants to orientate himself or who wants to have a clear insight into the South African situation, cannot afford to miss this book.

CONTENTS: Introduction — The Africaners a People who will not Forget their Past — Revenge: Dutch Reformed Style — South Africa: Darkest Spot on Earth — What is Apartheid? — Petty Apartheid — Bantu Education in South Africa — South African Universities and Racial Policy — Liberalism in South Africa — Christian Nationalism in South Africa — Christian National Education in South Africa — Trustees of South Africa — Is South Africa a Police State? — The Afrikaners Laager Mentality — Die Afrikaner Broederbond — South African Churches and Race Relations — There is Hope for South Africa.

Paperback design by Wm. Hart

PRICE PER COPY $2.40 (prepaid)

PUBLISHED BY

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Corner Gage & Main St. Box 312, Station B Hamilton, Ontario

Kerk helpt bij verbetering wegen op Soemba

De autoriteiten op het eiland Soemba hebben de Geref. kerken gevraagd om medewerking bij de verbetering van enige wegen. Goede verbindingswegen zijn van vitaal belang voor de economie. Bovendien zijn deze wegen nodig om gebieden in het binnenland, waar jaarlijks voedselschaarste optreedt, te kunnen bereiken met transportwagens uit gebieden waar de oogst meer oplevert.

Overigens zijn zending en werelddiakonaat van de gereformeerde kerken reeds enige jaren bezig om door landbouwvoorlichting en training van jonge boeren in betere werkmethoden de oorzaken van de voedseltekorten weg te nemen. Hiervoor is in de Lewavlakte een trainingscentrum gesticht, waar men betere methoden voor grondbewerking en bemesting leert. Ook raken de jonge Soembanese boeren er vertrouwd met rijstsoorten, die meer opbrengen dan de traditionele gewassen. Leider van dit project is ir A. Schotveld, die dezer dagen na een kort verlof in Nederland weer terugkeerde naar zijn werkterrein op Soemba.

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
Christian Reformed World Relief Committee
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

Dunwoody & Company
Chartered Accountants
PETER E. HELD, C.A.
KOOS GERHARDT, C.A.
25 Adelaide Street West,
Toronto 1, Ontario.
362-2351

Bij de Jaarwisseling

Niemand, die de hand aan de ploeg slaat . . . .

Het jaarboek, dat Gijzelf hebt toegedaan,
hebt Gij in uw archieven weggeborgen —
En voor ons ligt de nieuw dag, de morgen
van 't pad, waar Gij ons voor zult gaan!

We klemmen ons aan 't jaar, dat van ons wijkt
en willen grijpen naar vergane dagen —
Maar Gij hebt in wie omziet geen behagen,
omdat die onbekwaam is in Uw koninkrijk!

O Gij, Die in de troon des Vaders zit,
versterk ons mat en klein begeren
om aan uw hand te lopen en te leren —
te werken naar Uw doel — te jagen naar Uw wit!

Berendien Meijer-Schuiling.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN DECEMBER

No. 320
Author: Hans Meisner
Black: 3 pieces

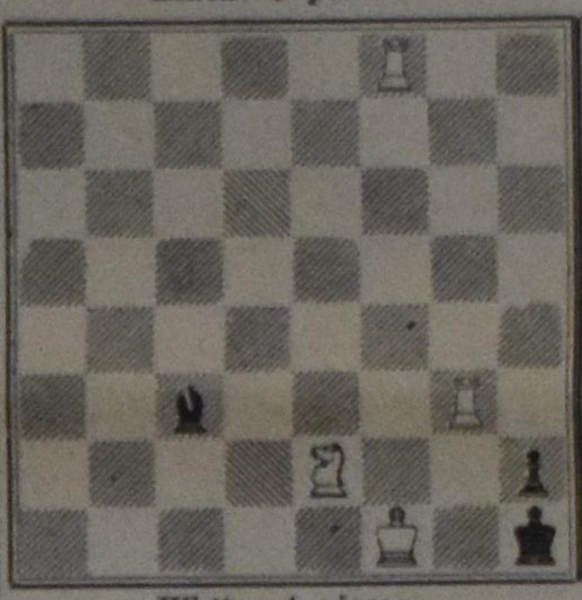

White: 4 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points

No. 321
Author: Touw Hian Bwen
Black: 6 pieces

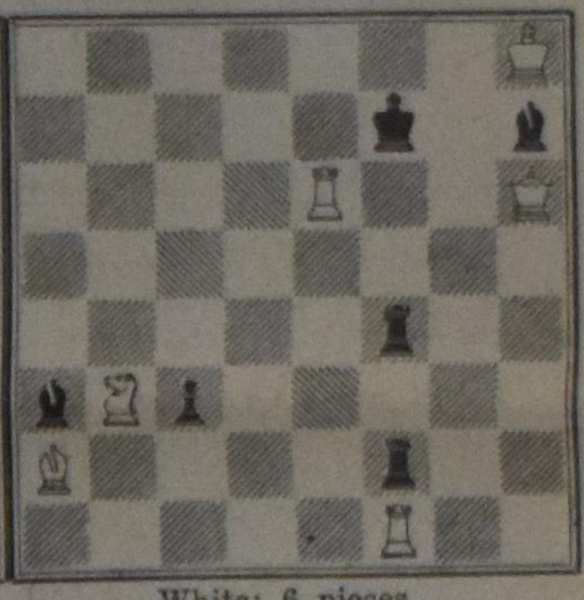

White: 6 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The two problems shown are rich and beautiful. The solvers will certainly enjoy them.
2. No. 320 has almost a one-way solution. It is not very evident in this miniature. However, if you are a good player you may see "it". Full description is asked for.
3. The author of No. 321 is an Indonesian student, very promising because his compositions so far are original. The one before us has been called a jewel. Indication of the key is sufficient.
4. Solutions of all problems in the December series should be sent to the editor personally. The deadline is January 20 (postmarked). People living outside of Ontario have a different one: January 25.

THE OCTOBER LADDER

Names	Problems & Points				Sub Total	Previous Total	TOTAL
F. Baarda, Smithville, Ont.	—	—	3	2	5	82	87
J. Kloosterman (I), Peterborough, Ont.	—	0	3	2	5	58	63
J. Heikamp (II), Sarnia, Ont.	3	2	2	2	9	48	57
T. P. Palmer (I), Wayne, N.J.	—	2	—	—	2	50	52
H. Rombach (II), Toronto, Ont.	2	0	2	2	6	41	47
M. Melissen, Greenwood Kings, N.S.	3	0	3	2	8	18	26
M. VanderVliet, Weston, Ont.	—	—	3	2	5	20	25
J. Lemstra, Jr. (I), Grimsby, Ont.	—	0	0	2	2	21	23
A. Renema (I), Duncan, B.C.	0	0	0	2	2	16	18

REMARKS

The results are not too impressive this time, mainly because the problems of October were rather hard. F. Baarda who had had no time to try to reach the top, now came back again but just could not make it to 90. Next time better. Our veteran, Mr. R. Bouma, became seriously ill and had to give up. We appreciate that he was such a faithful and consistent contestant during many years. We are going to miss him in our corner. At the moment we have a number of about 12 solvers who send in solutions more or less regularly. When you must skip one month, your name will not be mentioned in the ladder. If you come back within three months you will find your place in the ladder again.

LEZERS SCHRIJVEN

Geschiedenis en Evangelie

Geachte Redacteur,

Deze brief is geschreven naar aanleiding van T. O. Wolda's **schrijven, hetgeen verscheen** in CC op 29 Nov., 1968.

Ik ben erg blij met Meneer Wolda's inleiding op zijn brief. Hij zegt dat wij voor andere meningen vatbaar moeten zijn. Laat hij dan ook een andere mening horen.

Als men een studie maakt van de geschriften van het oude Midden Oosten en van de Bijbel, dan zal men al gauw een opmerkelijk verschil waarnemen. De Egyptenaren en ook de Mesopotamiers **vertellen** grote fantastische verhalen over de schepping van de wereld en over hun eigen geschiedenis. De Bijbel echter verhaald in simpele taal dat God Zijn Woord sprak en het stond er. Let wel dat dit zowel in Johannes 1 staat als in Genesis 1.

Ik geef toe dat Mozes aan het Egyptische hof was **opgevoed. Dit** wordt vaak naar voren gebracht wanneer sommigen zich afvragen of hij echt de eerste vijf Bijbelboeken heeft kunnen schrijven. Maar heeft iemand zich ooit goed gerealiseerd dat Mozes **een man** Gods was en dus in voortdurend contact met God was? Dit contact begon toen God Mozes **voor het** brandende braambos deed neervallen en hem tot zijn taak riep. Toen beloofde God dat Hij met zijn mond zou zijn en hem zo leren wat hij zeggen moest tegen de pharaoh (Ex. 4:12).

Later stonden Aaron en Miriam tegen het leiderschap van Moses op. Dan vertelt God hen dat Mozes zelfs meer dan een profeet is. Een profeet heeft contact met God door middel van dromen en visioenen, maar God spreekt met Mozes van aangezicht tot aangezicht (Num. 12:5-9).

Mozes ontving immers ook de ceremoniële wetten persoonlijk van God terwijl hij op de berg des Heren was. Mozes was een Man Gods. Nu vraag ik u, zou Mozes voor de Bijbelse Geschied-schrijving Egyptische legenden of gegevens van God zelf gebruikt hebben?

Geschiedenis en Evangelie hebben wel degelijk iets met elkaar te maken. Wij hebben allen ouders, grootouders, overgrootouders enz., We behoren tot een lijn van de geschiedenis. Niemand kan dat ontkennen. Het mooie is dat we in de Bijbel leren dat het Evangelie al gedurende de gehele geschiedenis van de mensheid is gepredikt. Ja, de geschiedenis is zelfs ten nauwste aan het Evangelie verbonden, want Jezus Christus was een Zone Davids. Als Christenen mogen wij de waarheid van de geschiedenissen van de Bijbel niet ontkennen, want **geschiedenis is met Evangelie verbonden.** En ook elk woord van de Heilige Schrift is immers ingegeven door de adem des Heren (II Tim. 3:16; II Pe. 1:21). Als we dit zeggen dan doen we zeker niet aan overbodige Bijbelverering, maar dan verdedigen we ons geloof.

Rev. Wm. Praamsma,
Stratford, Ont.

Geen nieuwe uitlegging aan Genesis 1—3!

Indien gij niet wordt als de kinderen, kunt gij het Koninkrijk Gods niet beerven!

Alleen met dat kinderlijk geloof en bij het licht van Gods Woord, durf ik het alleen maar aan, (maar durf ik het dan ook rustig aan) om op de wens van Rev. Slofstra in te gaan: Meer opinions omtrent de eerste hoofdstukken van Gods Woord.

Calvinist-Contact zou ik niet graag missen. En ik geloof ook dat het tot een zegen voor onze kerken is.

Maar kan ik het blad een buitenkerkelijke, of een ongelovige buurman nog wel in handen stoppen? Misschien is het daarvoor ook niet bedoeld. Maar het moest toch eigenlijk wel mogelijk zijn!

Hoe het komt weet ik niet, maar de laatste tijd komt mij zomaar vaak een kindergebedje in gedachten, dat Moeder ons vroeger heeft geleerd.

Voor grote mensen is het een erg moeilijk gebed.

Laat my slapend op U wachten
Heer, dan slaap ik zo gerust!
Geef mij heilige gedachten
en wees in mijn slaap mijn Lust!
't Lichaam slaapt, maar 't harte
waakt,
daar het zich in U vermaakt!
Mag ik dicht bij Jezus wezen.
O, dan heb ik niets te vrezen!

Toen, met Moeder, was dat kinderlijk geloven. Ook al begrepen we het misschien niet eens allemaal. Kunnen we het nu nog bidden en kinderlijk geloven in de verhoring ervan?

Is het niet zo, dat ons grotemensen verstand veel ons kinderlijk geloof in de weg staat?

Ds. Veldkamp zei: "Wij geloven nog wel onze belijdenis, maar wij belijden niet meer ons geloof."

In een van zijn andere boekjes zegt hij: "Obadja zegt: we leven in het laatste der dagen. Johannes zegt: Het is de laatste ure." "En," zegt Ds. Veldkamp, "dan leven we nu in de laatste minuut."

In verband met het laatste, dat slaat op de tijd waarin wij leven, zou ik nog willen aanhalen wat Ds. Veldkamp ook zegt, namelijk: "Voor hen, die het gegeven is te letten op de tekenen der tijden, komt wel het meest uit als een teken des tijds, dat men geen erg heeft in de tekenen der tijden."

Eigenlijk begrijp ik niet dat men de antwoorden op bedoelde vragen, uit het schrijven van Prof. Kistemaker niet kan lezen. Er is toch geen ander antwoord dan de Bijbel! Misschien moeten de dingen meer bij de naam, ik bedoel eenvoudiger, genoemd worden.

Wij geloven nog wel onze belijdenis . . .

Wij lezen daar: Een waar geloof is voor mij niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, dat ons God in Zijn Woord heeft geopenbaard; maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het evangelie in mijn hart werkt, enz.

Kort geleden zei iemand tegen me: "Is het dan niet fout als er in de Bijbel staat: Zon, sta stil te Gibeon, en, gij maan, in het dal van Ajalon?"

Natuurlijk is dat niet fout, want Jozua zei dat inderdaad tot de zon en de maan!

En even later lezen we, dat een dag als deze, is er vroeger en later nooit geweest, waarop de Here zo iemands stem verhoorde!

Later hebben de heilige profeten precies te boek gesteld, wat Jozua vroeg en Gods verhoring.

God wist *toen* zeker alleen nog maar dat de aarde draaide. Zelfs voor eenvoudige mensen is het toch heel begrijpelijk, dat God Jozua geen nader uitleg van Zijn verhoring gaf?

Maar het was niet mijn bedoeling iets over Jozua te vertellen, we moeten verder terug naar Adam (de eerste).

Voor mijzelf ben ik er blij om dat de Synode nog niet een studiecommittee heeft benoemd om deze (problemen?) te bestuderen.

Wij hebben deze hoofdstukken een paar jaren geleden op onze Bijbel-studie-club behandeld.

Wij hebben eerst gebeden om de leiding van de Heilige Geest! We hebben er een hele avond aan besteed, en met een kinderlijk geloof was het **niet moeilijk.**

Hoewel schoorvoetend, want ook onze beste werken zijn met zonde bevlekt, durf ik toch geloven en belijden, dat de Engelen in de hemel zich over die avond hebben verblijd.

Misschien zal ik nu wel iets vergeten, maar de hoofdzaak kwam wel hierop neer: Natuurlijk waren Adam en Eva de eerste mensen, door God geschapen zoals de Bijbel ons vertelt. Het heelal is geschapen in zes dagen. Of nu die eerste dagen een iets langere periode inhielden, doet niets af aan de waarachtigheid van Gods Woord!

Ook heeft Eva begrepen wat de slang haar (hoe dan ook) heeft verteld. Dit doet ook niets af aan de waarachtigheid van Gods Woord!

En dan de gevolgen daarvan: De zondeval, de vloek, maar ook weer Gods beloften!

Vasthoudende, allereerst aan Gods Woord, maar ook aan onze belijdenis-schriften, kunnen we bovenstaande nogmaals bevestigen met een van de vele antwoorden uit onze Catechismus. Hetzelfde antwoord waarin ons wordt verteld, wie onze Middelaar en Verlosser is. Namelijk: Uit het Heilig Evangelie, hetwelk God Zelf eerst in het Paradijs heeft geopenbaard, en daarna door de heilige Patriarchen en Profeten heeft laten verkondigen!

De grote afval komt uit de kerk, ook onze kerk. We moeten wel veel voor elkaar bidden! Het lijkt in veel opzichten waar te zijn, dat we er zelfs geen erg in hebben.

Het grote Gods-Plan is tot op vandaag toe in vervulling gegaan. Wij maken maar een mensen-leeftijd van deze geschiedenis mee. Maar wij hebben ook een mensenleeftijd-lang bij Gods Woord kunnen leven, en zijn daaarin onderwezen.

Als ik nu eerlijk moet zijn, dan is *deze afval* voor mij een veel grotere moeilijkheid om te begrijpen, dan de afval van Adam en Eva in het Paradijs!

Dat is dan natuurlijk zuiver van de menselijke kant bekeken. Want wij weten het, dat in het grote wereld-gebeuren niets om de mens, maar alles om God gaat.

Het grote Gods-Plan, van eeuwigheid vastgelegd, gaat door, ook de afval der kerken!

God houdt de touwtjes in Handen!

Daarom moesten wij de bijbel maar "De BIJBEL", laten. Staat er niet ergens; sommige dingen zijn moeilijk om te verstaan?

Maar er staat ook geschreven; gij zult het na dezen verstaan.

Verlangen we naar de nieuwe Hemel en de nieuwe aarde? En Hij toonde mij de Heilige Stad, "Jeruzalem", nederdalende uit de Hemel, van God!

En de Stad heeft de zon en de maan niet van node, want de heerlijkheid Gods verlicht haar, en haar Lamp is het Lam! . . . . maar alleen zij, die geschreven zijn in het boek des Levens van het Lam!

Horen wij Jezus voetstappen naderen?

R. Triemstra

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr. Joel Nederhood, Radio Minister.

ALBERTA

Calgary—CHQR	9:00 p.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Edson—CJYR	10:00 a.m.	970
Lethbridge—CHEC	8.30 a.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610

BRITISH COLUMBIA

Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Ft. St. John—CKNL	7:00 p.m.	970
Langley—CJJC	10:05 a.m.	850
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Terrace—CFTK (Tues.)	10:03 p.m.	590
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Vancouver—CJOR	6:30 p.m.	600
Vancouver—CKLG	7:00 a.m.	730
Vernon—CJIB	10:00 a.m.	940

MANITOBA

Altona—CFAM	9:30 a.m.	1290
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250

NOVA SCOTIA

Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
Kentville—CKEN	7.05 p.m.	1350
Middleton—CKAD	7:05 p.m.	1490
Windsor—CFAB	7:05 p.m.	1450

NEW BRUNSWICK

Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550

ONTARIO

Belleville—CJBQ	8:30 a.m.	800
Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Cornwall—CJSS	9:00 a.m.	1220
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. William—CJLX	9:00 a.m.	800
Hamilton—CHAM	9:00 p.m.	1280
Kapuskasing—CKAP	10:00 a.m.	580
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
London—CHLO	12:30 p.m.	680
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	560
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV	4:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	7:00 a.m.	980
Rich'd Hill—CFGM	10:30 a.m.	1310
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
St. Cathar.—CHSC	8:30 a.m.	1220
Stratford—CJCS	2:00 p.m.	1240
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Toronto—CHIN-FM	4:00 p.m.	100.7 Meg.

QUEBEC

Montreal (Verdun)—CKVL	8:30 a.m.	850

SASKATCHEWAN

Prince Albert CKBI	3:00 p.m.	900
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

From the Mailbox

The Struggle of a Dutch Immigrant

Dear Editor:

Thank you for publishing Mr. T. Reitsma's "The Struggles of a Dutch Immigrant." It is important that we postwar immigrants are reminded of the pioneer work of the pathfinders.

Congratulations Mr. Reitsma for your well written personal and historical account of the life on the frontier in Western Canada.

We are grateful that you have cared to share this experience with us.

Yours truly,
Ph. C. Bom

•

The Crusades

Much has been written lately for and against the Crusades, with reference to Mrs. Van Ameyde's article on the Leighton Ford Crusade in Edmonton, Alta.

We received a long letter from a reader, who is a member of the Third Christian Reformed Church of Edmonton, which we quote in part:

Dear Mr. Editor,

A few more weeks and it will be Christmas. What a difference one year can make. Sure, I did go to church every Sunday, not because I liked it but more out of love for my wife and children. When I could find something wrong, I was the first one to say so. I was and still am a leader of a boys club. Every week I told the children of the wonderful life we would have if Jesus leads us, but for my own I could not find Him. I hated myself. Ten years ago I made confession of faith, but I went only two times to the Lord's supper. I knew that this could not go on forever. Something had to change.

In the beginning of 1968, on a Sundaynight, I went outside and looked at the moon and the stars. And I prayed, "Dear Lord, when you are around somewhere, please let me know. I am ready to give up everything. Please help me this year. Amen.

Nothing happened. I kept on having the same troubles. Then I read in the Edmonton Journal that Dr. Leighton Ford was coming to Edmonton. The next day I went to the office and made myself available as usher and sharepartner. Soon after the laymen of all the churches met in the Ottewell Chr. Ref. Church. I went to work, not because I wanted to do this, but only for myself to get as much as possible out of it.

Much to my surprise the answer came when we had a meeting in the Third Chr. Ref. Church about the crusade. I looked as if I had to say a few things also. Rev. Guillaume said that as church we would not participate, but every member was free to do so. After that I went to the front. I don't know what I have said. I had everything ready for a speech, but I could not use it.

When I had spoken I felt a different man. What happened I do not know. A friend came to me and said, "Why could you say these things, you never go to the Lord's supper. How come you are so on fire for this?"

I have been a counselor for the Leighton Crusade and an usher. When people came forward I had the opportunity to help some of them.

Some say, "It is not the way to do it, they will never find it there." The proof is with myself. Now I can sing, "Joy to the world" — I had to wait ten long years, but I am thankful that I found my Saviour.

Yours in Christ,
Gurke Hulzinga

Once I have learned how to die, then I shall know how to live.
—Leonardo Da Vinci

In de traditie van het meest vreugdevolle jaargetijde,
is het mij een genoegen om in de gelegenheid te zijn
om U zowel als Uw familie onze welgemeende en
voortdurende beste wensen aan te bieden voor een

Vreedzaam en
Voorspoedig Nieuwjaar

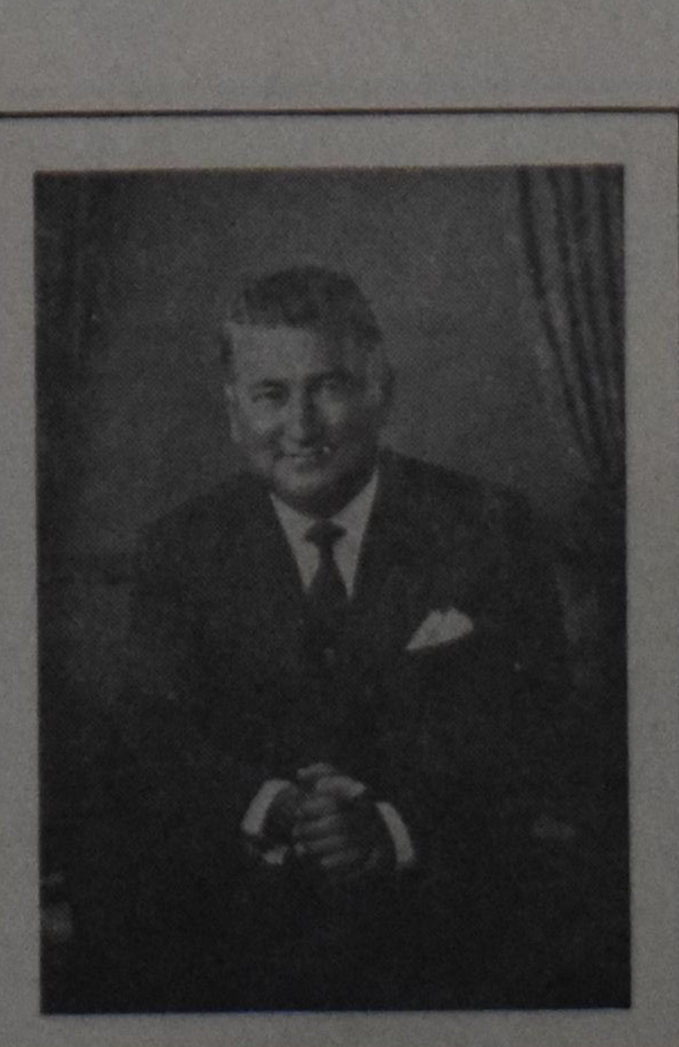

STEPHEN B. ROMAN
Chairman and President

DENISON MINES LIMITED
TORONTO, CANADA

Historicity and Scripture

By DR. SIMON KISTEMAKER

3

What role did man play in the writing of Scripture? The writers of the Bible, to be sure, were children of their time who in regard to the exact sciences did not know any more than their contemporaries. They express themselves in terms understandable to those who read their writings; they refrain from using the language of the exact sciences. Then in regard to history, may we conclude that the writers of Scripture were not interested in conveying historical accounts which are reliable?

In his *Gereformeerde Dogmatiek*, Dr. H. Bavinck deals at length with the above-mentioned questions. He says that in his day Roman Catholic theologians were writing about the question of what kind of history we find in the Bible; they were making a distinction between the story that is absolutely true and the story that is relatively true. A story may be true to fact and thus trustworthy; but Biblical stories may also find their origin in folklore and thus do not convey reliable information. According to these theologians, says Bavinck, the authors of Scripture writing historical accounts were not concerned about the facts as they historically happened; the authors wrote these accounts according to what the people of their day happened to believe. In short, they did not record fact, but faith. This approach, however, touches the authority and trustworthiness of Scripture.

"If this principle were applied consistently, not only the first chapters of Genesis — as many Roman Catholic theologians do these days — but the entire history of Israel and early Christianity would be able to be dissolved in myths and legends. When Scripture obviously indicates to present an account as history, the exegete has no right to interpret it mythologically for the sake of historical criticism. Yet it is true that history-writing of Holy Scripture bears its own character. Scripture is not interested to make sure that we know everything that happened to the human race and Israel in times past. Scripture relates the history of God's revelation; it mentions only that which is related to this revelation, and it uses history to maket God known to us in His searching for and coming to humanity. Sacred history is a religious history. Judged from the point of view of secular history, sacred history is often incomplete and deficient, and certainly it is not written according to the rules of today's historical criticism. By no means does the conclusion follow that history-writing of Scripture may be untrue and untrustworthy." (Vol. I, p. 418)

More than half a century later, the same questions related to the composition of Scripture are being asked. What is the nature of the Biblical narrative? That is one of the leading questions. At present we are told that certain portions in the historical books of the Old Testament are not to be regarded as history; we are told that not everything recorded in the Gospels is historically true. For example, the account of Peter catching a fish with a silver coin in its mouth used to pay the temple-tax for Jesus and himself is not necessarily historical, so the argument goes. We find in this account, recorded in Matthew 17:24-27, a saying of Jesus which in the course of time was expanded by the Christian community so that the story at last gave evidence of a miracle. The question concerning the temple-tax may have been asked and perhaps Jesus told Peter to ply his trade: go fishing, go to work, make a dollar and pay your taxes. The Christian community took this simple saying of Jesus, cast it into the mold of the miraculous: Peter catching the first fish that came along and finding a silver coin in its mouth. We cannot be sure that we are dealing here with fact; rather we must say that we meet faith in the miracle-working Jesus.

But, says Peter in his Second Letter, "we did not follow cleverly divised myths when we made known to you the power and coming of our Lord" (1:16). The apostles handed down a historical narrative of the things which happened among them. Luke in the first few verses of his Gospel says that the historical narrative he received from those who from the beginning were eyewitnesses and ministers of the Word (1:2). And Paul writing his First Epistle to the Corinthians, says that he delivered to them the Gospel which he himself had received (15:3). The force of tradition — deliver and receive — is so strong, in the Gospels, Acts, and Epistles, that the idea of a Christian community creating or altering historical narratives is ruled out. The apostles as eyewitnesses and ministers of the Word handed down a historical narrative of the life, death, and resurrection of Jesus which was entirely trustworthy. They did not leave the formation of the Gospel account to a creative Christian community, which expressed faith in the person and power of Jesus. If this were true, then the Church's faith in Jesus would determine the content of Scripture. Then we must say that not God but the Church formulates Scripture.

Obviously, this is an assumption. From sociologists we learn that masses of people are never creative but always receptive; they do not produce, they preserve. And this is what Scripture teaches: the Church received traditions and did not create them. The Christian community received the Gospel account from the apostles as historically true. Nowhere do we read that the Church took a word of Jesus to create a story which gave expression to their faith. This is an assumption and as such, in the light of Scripture, untenable.

* * *

To say that in the years before and after the time that the children of Israel were in Babylon (about 500 years before Christ), the first eleven chapters of Genesis were given form is to imply that the Old Testament Church by reflecting on the origin of the world, man, and sin gave expression of her belief in the form of these eleven chapters. These chapters, then, do not aim at relating historical facts which actually happened but they relate symbolically that which the Church at that time believed.

Against this approach to Scripture, Bavinck in his day already warned. Says he,

"Scripture, therefore, did not come forth of the Church. By a special working of the Holy Spirit in the prophets and the apostles Scripture has been given to the Church" (Vol. I, p. 441).

According to Scripture, the prophets and apostles through the special working of the Holy Spirit have been able throughout the ages to deliver the Word of God faithfully to the Church. Certainly the prophets and apostles were human beings living in their own time and culture, but the Spirit of God took hold of them as they were and used them to write Scripture. Holy Scripture is the product of the Spirit of God, who employed "holy men of old," and yet at the same time is the product of human beings. In respect to the relationship of the Spirit (primary Author) and prophets and apostles (secondary authors) questions may arise and do arise. Quite often the question concerning mechanical inspiration is raised. If we say that the Spirit is responsible for the composition of Scripture, are we not moving into the direction of mechanical inspiration — a view of inspiration which has always been rejected by Reformed theologians? If we say that the Church is not responsible for the formation of Scriptural accounts, are we not underestimating the human factor in the writing of Holy Scripture?

When we use the term "mechanical inspiration" we refer to the act of dictating what should be written down. For example, we think of a businessman dictating a letter to his secretary. The secretary puts down on paper exactly what her employer tells her to write. Were she to write down the message in her own words, she would be reprimanded and could lose her position. Her employer wants her to write down what he, not what she, says. That is mechanical dictation. In fact the personality of the secretary is completely put aside; even though she may add her initials to the bottom of the business letter, the recipient of the letter will not learn anything about the secretary of the writer; he reads a communication of her employer.

The Holy Spirit did not employ the writers of the Bible in this fashion, for Scripture itself reveals the human characteristics of the individual writers whose personalities have become part of the work they wrote. The Holy Spirit spoke directly to the prophets Isaiah and Jeremiah, and yet in their works the differences in language and style are obvious: the personalities of these two prophets come to expression in their writings. Yet if the Holy Spirit told men to write down what He wanted recorded, the question concerning mechanical inspiration comes up regardless. David says in II Samuel 23:2, "The Spirit of the Lord spake by me, and his word was upon my tongue." We could be tempted to say that David had become the mechanical scribe or secretary of the Holy Spirit. Rather we should say that David received direct revelation from the Spirit of God and that the Spirit spoke through the personality of David. He received direct revelation, though not at the expense of his own personality.

We should be careful not to equate direct revelation and mechanical inspiration. For if we do so, we must of necessity reject the one with the other. In Reformed circles we reject the mechanical view of inspiration, not direct revelation.

No one denies that the matter of the divine and human in Holy Scripture is difficult to comprehend. And a number of questions, though very legitimate and penetrating, cannot be answered because God has not told us how the Spirit wrote Scripture. We are entering the area of mystery. Our limited understanding cannot fathom the depth of that mystery. We are not told to determine the sharp line of demarcation between the divine factor and the human factor. With our finite, human minds we will never be able to understand this mystery.

Perhaps some will try to determine the composition of the Bible. Then they approach Scripture as they would look at an oil painting at very close distance. They see the rough lines and marks which the artist has daubed on the canvas, and they are forced to conclude that the mistakes in this work of art are very evident: the work is imperfect. However, when they view the painting from a distance they see that all these rough lines and marks fall into place and together portray a beautiful picture. In fact, they see that the lines and marks, the so-called imperfections, are necessary for the picture as a whole.

Scripture is the work of the Holy Spirit and the work of human beings. If we look for the human element in the composition of the Bible we will observe rough lines, incomplete thoughts, imperfect grammar, abrupt endings — imperfections. But looking at Scripture in its totality we see the work of the Great Artist, who by means of all these "imperfections" makes known the truth of God.

DE SCHAATSSPORT BLIJFT POPULAIR IN NEDERLAND

HEERENVEEN: De dameskernploeg opgewekt naar de ijspiste voor de selectiewedstrijden. V.l.n.r. Wil Burgmeijer, Stien Kaiser, damescoach Kees Broekman, Elly van de Brom en Carry Geyssen.

HERINNERING

Laatst zijn we nog eens wezen kijken
Waar wij met ons gezin
De emigratie zijn begonnen
In 't allereerst begin.
Het was heus geen grote villa,
En toen het mij eerst werd getoond,
Vertelde mij de eigenaar:
"De kippen hebben hier gewoond."
Maar verf en kwast en nog wat "planning",
Ze hebben wonderen gedaan,
En nog zie 'k ons in koud november
In onze "Kippen-Villa" staan.
De kachel brandde er zo heerlijk,
De koffie met de koek was klaar,
En toen, na bijna drie maand' scheiding,
Waren w' als familie bij elkaar.
Dit alles lijkt zo lang geleden,
De pionierstijd is voorbij.
Die tijd, niet altijd even makkelijk,
Maar toch, we waren dankbaar, blij.
— — — — — — —

En nu stond 'k daar opnieuw te kijken,
De oude plek, de farm, de tuin,
Maar van "ons huis" alleen nog muren
En binnen in . . . alleen nog puin!
Ik dacht symbolisch aan ons leven,
Zoals het hier opnieuw begon
Met kracht, met moed en vol beloften,
Er kon zoveel, ja álles kon.
Maar God, ik moet het U belijden,
Nu ik hier sta, in 't onkruid van de tuin,
Dat veel, heel veel van die beloften
Zijn ook vervallen tot wat puin.
— — — — — — —
Toen ik verdiept in mijn gedachten
Weer in die oude woning stond,
Zag ik temidden van de puin en rommel
Een open Bijbel op de grond!
O God, ik dank U voor dit wonder,
Dat 'k in dit huis, waar ik mag staan,
Mag zien, in stof en puin en rommel
Uw Woord, dat nimmer zal vergaan.

J.V.

UW ONTARIO HOSPITAAL INSURANCE ZOU GRAAG VAN U HOREN

(VOOR DAT HET TE LAAT IS)

WANNEER U PAS GETROUWD BENT moet voor de Ziekenhuisverzekering de gezinspremie worden voldaan om beide echtgenoten te verzekeren. Als U tot een groep behoort, breng hen dan terstond van uw huwelijk op de hoogte, of, als U beiden uw premie direct betaalt, geef dan kennis aan de H.I.R.B.

WANNEER U 21 JAAR WORDT geldt de verzekering van uw ouders niet langer voor U. U moet uzelf verzekeren binnen 30 dagen. Aanmeldingsformulieren daarvoor zijn te verkrijgen bij een bank, een ziekenhuis of bij de H.I.R.B.

WANNEER U EEN NIEUWE BAAN AANNEEMT kunt U verzekerd blijven door de instructies te volgen, afgedrukt op het Hospital Insurance 'Certicificate of Payment Form 104', welke uw huidige werkgever U moet meegeven bij het weggaan.

WANNEER U VAN ADRES VERANDERT geeft daar dan kennis van aan uw groep. Als U niet tot een groep behoort, schrijf dan aan de H.I.R.B.

H·I·R·B
Health Insurance Registration Board, 2195 Yonge Street, Toronto 7. Serving Ontario's Health Insurance Plans.

For all your travel arrangements

Call or Write

GLOBE Travel Service
85 YOUNGE ST. N., RICHMOND HILL
884-8191-2
Joan & Herb Goodhoofd

CENTRAL ONTARIO CHR. REF. HOCKEY ASSOC.

Plays Dec. 14, 1968 included

TEAM STANDINGS

	GP	W	L	T	GF	GA	PTS
Brampton	4	4	0	0	23	8	8
Drayton	4	2	2	0	15	16	4
Georgetown	4	2	2	0	15	18	4
Weston	4	0	4	0	7	18	0

LEADING SCORERS

	GP	G	A	PTS	PIM
D. Buiman, Brampton	4	2	7	9	4
J. VanderPol, Georgetown	4	5	3	8	6
H. Luimes, Brampton	4	5	3	8	2
A. Talsma, Brampton	4	4	4	8	4
J. Poot, Georgetown	4	4	3	7	2

IJS-VISSEN

Door Alice Lamoureux

(Canadian Scene) — IJs-vissen is een oude sport in de geschiedenis van Canada. In het hoge Noorden maken de Eskimo's en de Indianen zelf beschuttingen tegen de wind van sneeuwplaten en zitten daarachter door vier of vijf voet ijs naar forel te vissen. Soms zoeken zij beschutting tegen de wind door in de luwte van hun komitiks (sleeën) te gaan zitten. Echte mensen van de oude garde zitten ook wel op het met ijs bedekte meer met alleen een lap zeildoek om hen tegen de heersende wind te beschermen.

Maar tegenwoordig kunnen zij, die zich graag met deze sport bezig willen houden, voor een bepaald bedrag, waarbij ook aas en visgerei is inbegrepen, hutten krijgen. In vergelijking is dit tamelijk geriefelijk, en sommige hutten zijn zelfs hoog genoeg, dat een man er rechtop in kan staan. Aangezien sommige van de beste whitefish-visgronden 90 voet diep liggen, is het nodig drie of vier mijl uit de kust het bevroren meer op te gaan. Daarom is het het geld voor de hut wel waard, wanneer U het veilige gevoel hebt, dat de dienstdoende man U komt halen, als er een storm in die buurt van het meer dreigt. U gaat maar enige uren zitten en houdt Uw lijn in het oog — maar dat is tenslotte vissen.

Er zijn beperkingen voor ijsvissen met fuiken. Stel U voor bijzonderheden in verbinding met de ambtenaar van het Department of Lands and Forests. Van sommige vis, die U ophaalt, worden misschien alle gegevens genoteerd ter wille van vis-research, help dus s.v.p. de biologen en geef hun de verlangde inlichtingen.

Enige meren in trek in het Oosten zijn Lake Simcoe, Erie, Nipissing en Muskoka. In Midden-Canada bevinden zich Lake Winnipeg, Winnipegosis, Slave Lake en Lac La Ronge. Onze meren leveren volop voortreffelijke gelegenheid om de vissport te bedrijven — er is meerforel, whitefish, leng, baars, elft, snoek, muskellunge en vele andere soorten.

Achteraankomer

Met het klimmen der jaren wordt het niet eenvoudiger om met de anderen mee te komen. Het gedrang is soms wat teveel en het doet pijn als men de ene reiziger meer gereformeerd noemt dan de ander. Ik kom maar wat achteraan, de muziek hoor ik toch wel, die is zo vertrouwd.

Sommigen zien er niet tegenop om het moeilijker pad over de heuvel te nemen; dat is een short-cut, welke hen dichter bij de muziek brengt. Het herinnert me aan wat die emeritus zendeling van de Calvary Associated Gospel Church eens zei: naarmate discipelen hoger klimmen op de berg der verheerlijking van hun Meester, wordt hun blik ruimer en openen zich nieuwe perspectieven....

Zou dat enigszins verklaren, waarom zo iemand niet helemaal begrepen wordt, wanneer hij zich bij de schare voegt? Ik zet me schrap, vouw mijn handen over mijn wandelstok en wil graag even luisteren, als zo'n discipel wat zeggen wil.

De schare volgt de grote weg, welke niet altijd over, maar soms om de heuvels heen leidt. O, ik zeg niet dat de schare zich op de vlakte houdt, het is veilig en heel verstandig om op de weg te blijven. Mits men de muziek volgt, niet de schare.

Op Palmzondag volgde iedereen de schare, men ging op de klank af: Lang leve de Verlosser van Israel! Hadden ze niet zo'n drukte gemaakt, dan zouden ze gezien en gehoord hebben, wat de wenende Verlosser zei: Jeruzalem, Jeruzalem, Ik wilde zo graag ... maar gij hebt niet gewild. En ze zouden stillekens achter Hem aan gegaan zijn.

Er is verschil tussen "op de klank afgaan" en "het geklank kennen". Het laatste bracht de dichter van psalm 89 zo in vervoering. En dat geldt van Martha en Maria, die de avond een bad, een frisse slaapkamer, schalen vol brood en fruit en een flacon kostbare parfum voor Hem gereed hadden. Het geldt van Nicodemus en Jozef van Arimathea, die voor Hem een vorstelijke graftombe beschikbaar stelden. En van Petrus en Johannes, die de graftombe leeg vonden en geloofden. En van de Emmausgangers, wier hart brandende in hen was...

Ja, gaat U maar door. Ik kom wel, ik kijk nog even rond...

With a song in my heart....

Jacob Hamoen,
St. Catharines, Ont.

DE POST DOET DE DEUR DICHT

Het was vijf jaar geleden, om precies te zijn, in December 1963, dat wij moesten besluiten de prijs voor Calvinist-Contact te herzien. Wij hadden toen goede hoop, dat die prijsstijging ons een heel eind op weg zou helpen. Maar helaas zijn de kosten in die afgelopen vijf jaar niet gedaald of stil blijven staan. Een ieder weet hoe alles veel en veel duurder is geworden.

Toch hebben wij onze abonnementsprijs gehandhaafd zo lang als dit mogelijk was. De laatste verhoging in de posttarieven heeft ons er nu echter toe gedwongen de prijs opnieuw te herzien. Wij doen het aarzelend, maar wij zien geen andere uitweg. Calvinist-Contact heeft geen andere bronnen van inkomen; het kan niet terugvallen op een synode of op een organisatie. Wij moeten inderdaad leven van onze abonnements- en advertentiegelden.

Hoe aarzelend ook, maar wij moeten onze abonnees vragen ons hierin bij te staan. **Vanaf 1 januari 1969 zal de prijs van Calvinist-Contact in plaats van 10 cent per week, 11 cent per week worden, of wel in plaats van $5.00 per jaar, $5.50 per jaar.** Wij hopen, dat onze abonnees ons trouw zullen blijven en ons vanwege deze verhoging niet zullen verlaten. Anders geeft ons deze prijsverhoging nog niets.

Wij hebben lang deze verhoging uitgesteld, maar wij moeten nu wel tot de daad overgaan. Eén cent per week is niet veel, maar voor ons betekent het op dit moment genoeg. En aan onze abonnees een hartelijk "thank you" voor hun begrip en medewerking.

DE ADMINISTRATIE

LAATSTE DAG BELASTINGTERUGGAVE

VOOR HUURDERS EN VERHUURDERS

31 DECEMBER

Practisch alle huiseigenaren en huurders in Ontario hebben dit jaar recht op een voordeel, gebaseerd op een verlaging van de belasting op voor bewoning bestemd onroerende goederen.

Huurders van alle in aanmerking komende flatgebouwen en huizen dienen de hun toekomende vergoeding op grond van belastingverlaging te ontvangen voor of uiterlijk *op 31 december 1968*.

De huiseigenaar heeft de verlaging in bedoelde belasting ontvangen van de gemeentekas. Hij zelf of zijn vertegenwoordiger is ingevolge de wet verplicht om het volle bedrag van deze verlaging door te betalen aan die huurder(s) die daarvoor in aanmerking komt (komen) en tot het bedrag waarop deze recht heeft (hebben).

Een huurder die in de loop van het jaar is verhuisd, dient zijn vorige huisbaas in kennis te stellen van zijn nieuwe adres.

Dit nieuwe systeem werd in 1968 opgezet door de Provinciale Regering van Ontario met de bedoeling om de belastingdruk, veroorzaakt door de gemeentelijke en schoolbelastingen, te verminderen. In feite betaalt de Provincie een deel van de belasting op onroerende goederen voor ieder onder de termen vallend huis en woonflat.

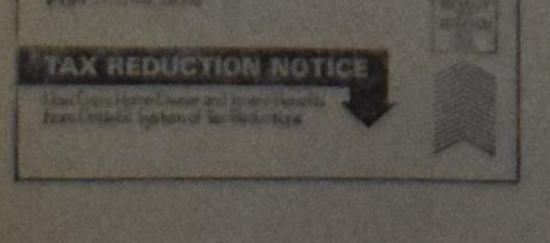

Volledige inlichtingen kunt U vinden in een gratis vouwblad 'TAX REDUCTION NOTICE', hetwelk te verkrijgen is bij uw Municipal Office of op schriftelijke aanvraag bij de Municipal Subsidies Branch of the Department of Municipal Affairs, 801 Bay Street, Toronto 5, Ontario.

THE RESIDENTIAL PROPERTY TAX REDUCTION ACT (1968)

THE DEPARTMENT OF MUNICIPAL AFFAIRS
Hon. W. Darcy McKeough, Minister

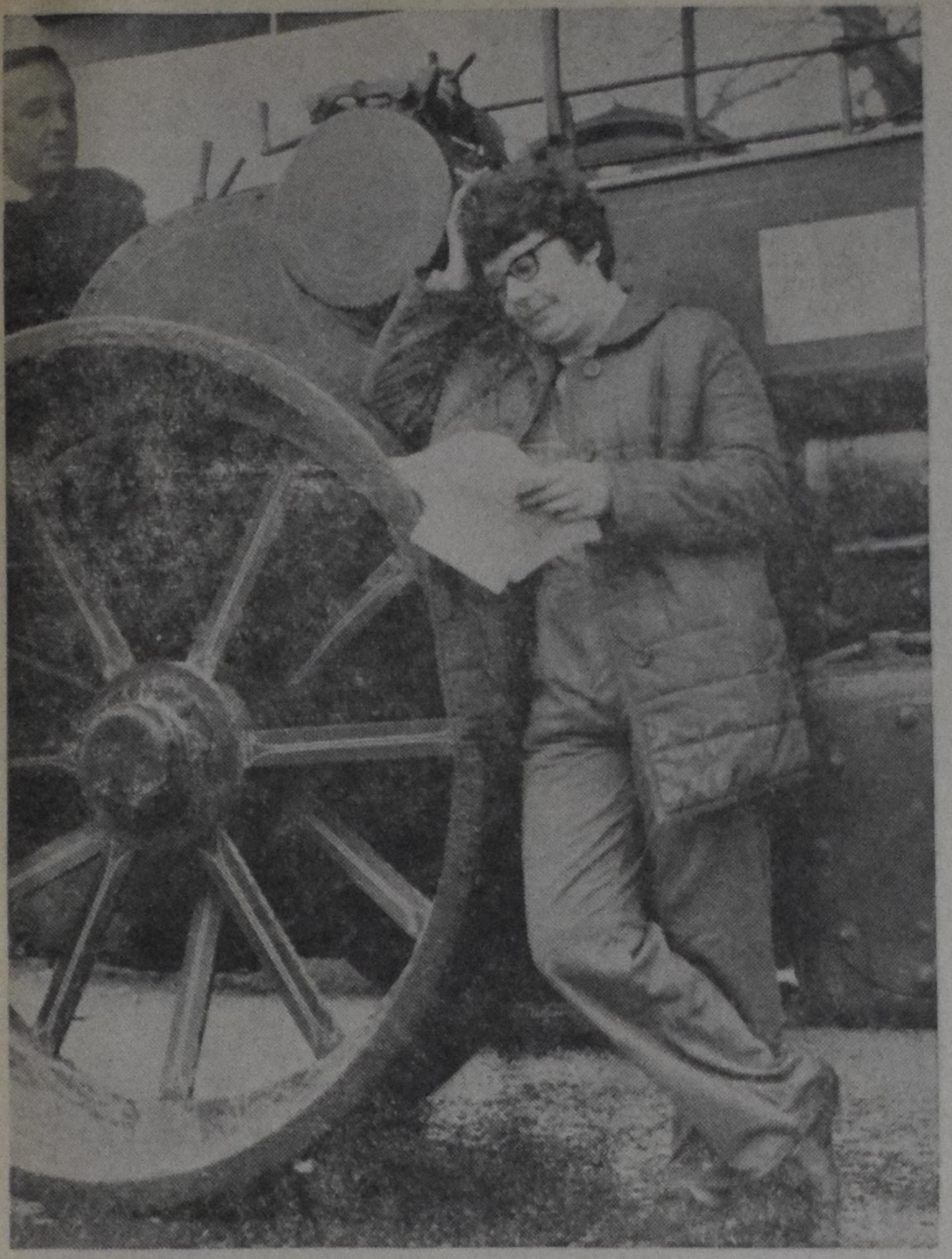

LONDON — Betty Vickery is hier een diep teleurgestelde vrouw. Zij is namelijk gezakt voor het "rijbewijs" om een stoomwals te besturen. En dan te weten, dat zij een prachtig exemplaar van zes ton, genaamd "Koningin van Hertfordshire" als verjaardagsgeschenk van haar echtgenoot had gekregen. Twee uur voor het examen heeft ze de ketel van de stoomwals met liefde opgestookt, doch het heeft niet mogen baten.

"HOLLAND'S GLORY"

The Hollander, as a general rule, is fascinated by the sea, but he isn't particular about what phase of life at sea is featured. Currently, much of his interest is directed, not only at tales of historical conquest, romantic adventures or heroic battles against foes and the elements, but at the seemingly prosaic business of towing and salvaging. That theme became popular when Jan de Hartog published his "Holland's Glory", describing the life aboard a seagoing tug. The popular Dutch author of "The Four-poster" and "Skipper next to God", who now also writes in English, spent much of his life at sea. His story about the tug is a fascinating account of the rough and colourful life of the Dutch runners of the high seas who, with their comparatively small craft, tow huge docks, tin dredgers and oil drillers to the other side of the globe, or who battle storms and typhoons to save human lives and to try to salvage ships and cargoes.

Natural pride has much to do with this Dutch interest in towing. Between them, the 2 main Netherlands companies handle some seventy per cent of the world market in long-distance towing. Why is hard to say. Because they are good at it, no doubt. A fact is that insurance premiums on towed objects are usually lower when the job is handled by the Dutch. It means that with the Dutch, the chance of "getting there' undamaged is considered pretty good, or better than average.

The first Dutch ocean-going steam tug was put into service in 1826. It was a wooden paddled affair measuring 160 gross tons with a capacity of 60 horse power — a far cry indeed from today's ultra-modern tugs, the largest of which have 9,000 horse power and measure some 1,550 tons.

Together, the two large Dutch companies now operate some 35 ocean-going tugs varying in capacity from 1,000 to 9,000 H.P. Last year, they towed various colossal contraptions over a total distance of some 620,000 miles — that is about 30 times around the globe at its most corpulent — the Equator. Of all this, no more than .10 per cent was lost, as usual because of extremely bad weather.

Apparently, the towing business is attractive to many young Netherlanders. Frequently, the job is handed down from father to son — in fact, among today's crews there are quite a few direct descendants of the original six who sailed on that first steam tug back in 1826. But many other youngsters also join either company for active training, after which they return to school to obtain their diplomas. Sailing on a tug boat requires at least as much skill and know-how as on a big liner, tank or freighter. It's entirely different, though. All depend heavily on experience and practice, but even the best captain of the one type of craft couldn't handle the other's job. Many of these Dutch tug boat skippers did fantastic things during World War II, escorting, towing and salvaging vessels in convoy for the Allies across the Atlantic and the Pacific under the most difficult of circumstances. And quite a few failed to return.

It's not hard to imagine what these men have to face in bad weather with a rolling tin dredger or drilling platform in tow at the end of thigh-thick manilla hawsers. Liners and freighters usually head straight for their destination with a possible slight detour in case of heavy weather. But an ocean tug goes much slower because of its tow, and consequently is longer exposed to bad weather spells. This requires more reckoning with weather and currents than for the master of a large ship. Navigation is therefore a very important factor in towing.

Some towing trips take up to a year and one half to complete. In the old days the crews were on the job all that time. Today, relay crews are flown in about every six months to any place such as Japan, Malta, Singapore, North or South America. The company always tries to get a return job for the tug that has delivered its tow, but no towing business anywhere in the world can exist on towing alone. Salvaging is therefore part of any such operation.

Actually, salvaging is the more spectacular part of the job. To try and pull stranded vessels off reefs and sandbanks, to extinguish burning oil tankers on the high seas, temporarily to repair ships in distress and tow them to a safe place are some of the perilous and arduous tasks the crews have to tackle. At the first sound of a distress signal, the race is on between the fifteen salvage companies around the world. The first to arrive and make fast with the O.K. of the wreck's captain gets the job and earns the money — if he is successful. Internationally, they have a gentlemen's agreement with Lloyd's of London on a basis of "no cure, no pay". The two Dutch companies now have some of their tugs stationed in a chain of places all over the world. They get their instructions from Headquarters in the Netherlands and have their "Sparks" continuously monitoring the air waves for distress signals. After completing the job — or losing it to a competitor who got there first — they return to base. These crews are relieved every three to four months.

These are no pleasure trips: it's a tough life. And the Dutch have a tradition and reputation to keep up. But as long as there is a steady flow of young people eager to learn seamanship and know-how from the older skippers, the Netherlands will continue to lead in this adventurous and hazardous profession on the high seas. And the fans back home will continue to marvel about their heroes and back them up in their literature.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Ontario Alliance of Christian Schools

Driving along Highway 401 one can see the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, but that does not mean that one can reach that church so easily. You must make a number of turns and then finally on a little hill at the edge of the town you can find the church. In a sense, the same stands for the Ontario Alliance of Christian Schools, which held its fall meeting in this church on November 30. Coming to this meeting one receives many reports and statements and it takes a little while to find a way through this labyrinth of paper. But just as you find a beautiful church building when you arrive at the place, so you will find a presentable piece of work, if you take the time to find out what the Ontario Alliance is doing. Much of this work is being done or prepared by the Director of Education of the Alliance, Mr. A. Hengstman, and it was a fine token of appreciation, when the Alliance president, Mr. S. Harkema, invited the gathering to rise and bring an ovation to Mr. Hengstman.

The Ontario Alliance, which is District 10 of the National Union of Christian Schools, is composed of the boards of 45 christian schools in the province. 7,777 students receive christian school education from 273 teachers, both on elementary and secondary level. However in giving christian education the teachers are often hampered by the lack of christian curriculum material. Many efforts are therefore being made to improve the situation and the Education Committee is doing important work on this score.

The Legal and Equality Committee could report a growing understanding and sympathy for the christian school in government circles. Educational costs continue to sky-rocket and indications are that the rate of ascent will even be steeper in the future. For this reason this committee tries to increase its influence and solicits the help of all supporters of christian education.

The Committee in cooperation with the Ontario Christian Teachers' Association (O.C.T.A.) and the Ontario Alliance (A.O.C.S.) reported on its work with regard to a salary schedule and the loans made to needy prospective christian school teachers.

For a long time there has been consultation between the Ontario Alliance and the Association for the Advancement of Christian Scholarship with regard to teacher training. In this meeting the Board of the Alliance presented as its opinion that the Alliance should refrain from operating or help operate any institute of learning. It is the judgment of the Alliance Board that such an institute of learning should operate under its own charter and board, like it is done in the United States and the Netherlands. This does not mean that the Alliance is not vitally interested in the training of teachers. It will gladly give its full support to such an institution, but it is the meaning of the board that this work is not within the scope of the Alliance. As far as curriculum is concerned, the Alliance has its Education Committee to stimulate curriculum work, and furthermore as District of the National Union, the Alliance can make use of the curriculum work of the National Union. This year alone the National Union is spending $46,000 on christian curriculum work alone.

This item was the cause of some discussion. The Rev. J. Joosse, member of the board of the Alliance, did not agree with this standpoint of the Board and had sent a letter of protest to all the school board members in District 10. There were some members who did not appreciate the activities of Rev. J. Joosse and asked whether this was the right way to follow. However, the meeting adopted a motion, by which a new committee will be set up to study this matter and report to the Alliance. In the meantime the proposal of the Board to refrain from any activity for a teachers' college was tabled.

Finally, the Summer Course Committee reported that the last summer course was attended by 42 teachers. This course included lectures in Bible, Educational History, History and Philosophy of Education, and Social Studies. According to the report the participants were very thankful for what had been presented.

The meetings of the Ontario Alliance are held half-yearly. From the different reports it is obvious that in half a year's time, much work has been accomplished. These half yearly meetings have been conducted over a long span of years already. Yet the attendance is not going down. The participants may change, but the enthusiasm and the zeal remain the same. As long as this is noticeable there is ground to believe that the christian schools are here to stay and that they have become an indispensable element in our christian community.

Rectificatie

In ons nummer van 6 december schreven wij onder de teleskoop onder het hoofd "Verschrikkelijke cijfers" over de verschillende percentages van zelfmoorden, gepleegd in de verschillende landen. Een attente lezer maakte ons er op attent, dat onze conclusie niet juist was. De percentages genoemd, hadden betrekking op sterfgevallen en niet op de gehele bevolking van een land.

Zo had Canada een percentage van 1.1. Dit wil zeggen, dat van alle sterfgevallen één en een tiende procent toe te schrijven is aan zelfmoord. Ongelukkigerwijze hebben wij dit percentage omgerekend over de gehele bevolking van Canada. Daardoor komt men aan een veel hoger aantal, dan indien dit percentage alleen omgerekend was over het aantal sterfgevallen.

Wij erkennen, dat wij hier een fout hebben gemaakt.

Overigens verandert onze conclusie er niet veel van. Er zijn duizenden en duizenden mensen, die het leven niet meer aankunnen en er daarom een einde aan maken of willen maken.

En wat dit betreft zeggen de cijfers ons wel iets.

Jeanne Demessieux overleden

Te Parijs is in de leeftijd van 47 jaar overleden de orgeliste Jeanne Demessieux. Zij werd geboren in 1921 te Montpellier en genoot haar muzikale opleiding te Montpellier en Parijs. Vijf jaar heeft zij gestudeerd onder leiding van Marcel Dupré. Dadelijk na de tweede wereldoorlog gaf zij haar eerste orgelconcert in Parijs. Al spoedig werd zij bekend buiten de grenzen van haar vaderland. Concerten volgden in London en Edinburgh (1948) en geleidelijk werd haar naam bekend in de internationale muziekwereld. Als vertolker en componist, maar ook door haar improvisatorische gaven heeft zij veel bewonderaars getrokken.

Als meisje van 12 jaar was zij al orgelist van de l'Eglise de Saint Esprit te Parijs. Zij heeft vooral veel gedaan om de moderne Franse orgelmuziek meer bekendheid te geven. De composities van Jehan Alain, Jean Langlais en Olivier Messiaen heeft zij veel ten gehore gebracht.

In Nederland was zij o.m. bekend door haar concerten in Utrecht, Haarlem, Amsterdam, Zwolle en Arnhem. Zij werd ook regelmatig gezien op het Internationale Orgelimprovisatieconcours te Haarlem.

(A.V.)

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $5.00 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

THE WORLD AROUND US

Indonesia under Suharto

On September 30-1 October 1, 1965 Indonesia was plunged into unprecedented violence by an attempted coup. What exactly happened, and why it happened is still a matter of discussion and dispute, but the outcome of the attempted coup was that the Indonesian Communist Party (PKI) was ended as a political power. The reaction against the PKI was great, a lot of blood had been spilt in the attempted coup, and people were indignant that a political party should attempt such a blatant grab for power; but the public was equally indignant that Sukarno had used such excessive force in suppressing the coup. Anti-PKI and anti-Sukarno demonstrations were held in many areas, and especially the student's reaction was quite violent. Once the initial reaction died down, people became aware of something else; this was the awakening from the dream world in which pre-coup Indonesians apparently lived. People were suddenly and vocally aware that their country was politically and economically in a state of chaos. The outcome was a preoccupation with reassessing domestic and foreign policies and with rearranging the priorities.

Under Suharto's New Order, a number of new attitudes and priorities were established. The PKI was completely rejected, and so were Communist policies and ideas. Relations with Peking were broken off, because Indonesia felt that the Chinese communists had been instrumental in the coup. A large number of Communists within Indonesia were arrested, some executed, and others given jail terms. While this process was going on, the army gained more and more power, and by the time the communists had been removed from the scene, the military was in firm control of the country. General Suharto began to consolidate his position by placing military men in key positions in important organs of government at national and regional levels. The New Order now in charge in the nation attempted to build economic and political stability. Priority was given to economic rehabilitation. The government and public's attention was drawn away from lofty ideological questions (which was the method employed by Sukarno to draw the attention of the people away from the dismal state of affairs in Indonesia) to the more practical considerations of economic problems.

In foreign policy it was recognized that Indonesia lacked the strength to support an aggressive, adventurist or ideological dominated foreign policy. The foolish involvement in a war with Malaysia which Sukarno had undertaken was ended, the close connection with Communist countries was brought to a close (except with Russia, which was considered not to have any aggressive policies toward Indonesia). While relations with Russia remained the same, the West was wooed in order to attract as much foreign aid as possible, since it was obvious to the new regime that Indonesia could not get out of her difficulties without substantial aid from other nations. So, the anti-imperialist, anti-capitalist line of Sukarno was dropped; Indonesia rejoined the United Nations and began to behave as a responsible nation aware of its position in the world and willing to play her role.

This does not mean that the military who are now in charge are running a democratic country in the way we understand this in the West. Far from it. Plans for a reorganization of parliament have been announced, and changes have taken place in the civil service, but responsible government is not even considerd by the New Order. Of course there was none of that under Sukarno either. He used to say a lot about "Guided Democracy" when he was still in power, but all this meant that he controlled all appointments. Sukarno stated that he restored the Constitution of 1945 (this was in 1959), but all he did was give his personal party more control. Under the New Order, criticism is more than of old, and is more tolerated than before. But one still has to be careful, because the military is not reluctant to use its power, and although the number of arrests have gone down in recent months, interrogations and dismissals are still very frequent. In addition to the PKI the PNI (Nationalist Party) has also been banned in certain areas of the country, and there have been occasional warnings by the new leaders that political parties must bring themselves into line with the New Order if they wish to survive.

The New Order is essentially a military regime drawing for advice on a group of civilian intellectuals, the most important of whom are ex-PSI (Socialist Party) members who have wandered in the wilderness since the PSI was banned by Sukarno in 1959. There is a growing suspicion in Indonesia that the military, who ostensibly took control to save the country from communism, are not willing to turn over control to the civilians. There have been no elections planned for 1968, and General Suharto announced that he would become President instead of Acting President. The President's personal staff consists primarily of military men, and the liaison from the staff to the various government departments tends to be directed to the military men in the departments, rather than the civilians, thus excluding them from all decision making. It has been argued that the military is the only organized body in the nation, and that organization is essential if economic rehabilitation is to take place, but this evades the argument. As long as the military is not willing to have elections held, or willing to give the civilians a chance to obtain leading decision making bodies, there will always be a political vacuum.

There is growing criticism that the New Order is not capable of solving the economic problem. It is true that the economic conditions inherited by the military regime were chaotic, but not all that much has improved since then. Inflation has continued, although at a reduced rate. Attempts to improve distribution systems and production do not appear to have been conspicuously successful, at least not on the scale needed if economic recovery is to occur. Unemployment remains serious. The struggle to earn a living remains at least as difficult for most as it was under Sukarno.

Part of the New Order's difficulties lies in the failure to attract foreign investment and credit on the scale hoped for. This has not been for want of trying, but foreign investors seem suspicious and cautious and are adopting a "wait and see" policy. While they "wait and see", the much needed boost to Indonesia's economy is delayed. Another difficulty seems to be that the government can not clear up the administrative chaos which exists. The public service is underpaid, undertrained, corrupt, inefficient and demoralized, while the whole civil service is vastly overstaffed with the consequent buck-passing which usually occurs in such situations. Yet the government does not wish to fire all the unnecessary people because unemployment is already very high and this would only acerbate the situation.

There are few observers today who are optimistic about Indonesia's chance of a rapid economic recovery. For the long range recovery, foreign aid, credit and investment are needed, but even if these are obtained in the future, they alone are not sufficient by themselves, and any military who views these things as panaceas will find that they will do little for Indonesia unless the country attempts to help itself. It seems obvious that the military eventually will have to give the reigns of government back to the civilians, otherwise Indonesia will have nothing but a series of coups and counter-coups. So far the New Order has been regarded by many as a transitional regime, and these people are simply waiting for the economic situation to become better and then expect that the army will relinquish its hold on the country. If, however, it appears that the military is trying to remain in power permanently, opposition is likely to develop and conceivably could overthrow the army. But this would mean another bloody coup, more lives would be lost, and the economy would get another setback. It would be best if Suharto, as soon as possible, returned to being just a general.

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Looks as if
6. Owned
9. Kind of consumer research
10. Eskimo knife
11. Impulse
12. Stubborn, rural style
15. Prefix with abuse and advantage
16. Humorous sketch
17. Pen name of George Russell
18. Sorority girl
19. Depot: abbr.
20. Menu item
23. French impressionist
25. Nom de plume
27. Novarro, for one
28. Clara of note
30. Ball point and fountain
31. Gelderland city
32. Clark Kent's girl
34. Newspaper item
35. Writer of "Metamorphoses"
36. Prow
39. Scorches
41. Entice
42. Born
43. Become visible
45. Jeanne d'Arc, for one: abbr.
46. Describing wash water

DOWN
1. Begum's garb
2. Units of work
3. Piece out
4. Neighbor of N.B.
5. Man in the engine room
6. Ride to hounds
7. Pub favorite
8. Continuance in time
9. Sludge
13. Revere, for one
14. Longs for
16. Hence
18. Tete-a-tete
19. Numerical suffix
20. —— corpus
21. —— lamp
22. "Your Majesty"
24. Snoozes
26. Fathom
29. Booms and zooms
33. One of a Freudian trio
35. Curved molding
36. Prickly seed coats
37. Wild merry-making
38. Willie Winkie
40. Profit after taxes
41. Conducted
44. Between lambda and nu

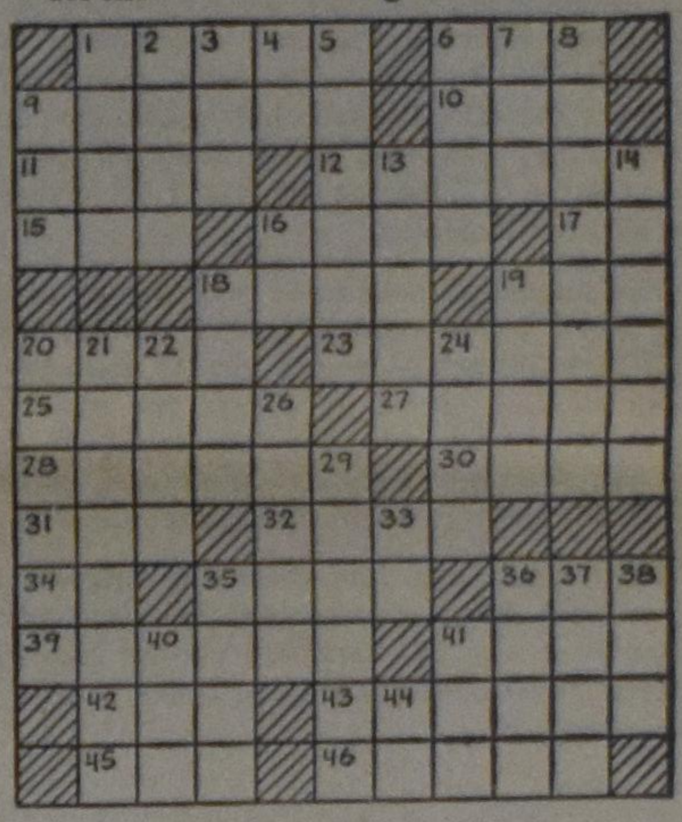

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

THE MAIL GIVES THE FINAL PUSH

It was five years ago, to the week in December 1963, that we had to change the subscription fee for Calvinist-Contact. At that time we hoped that this change would carry us a long way. However, regrettably the expenses did not decline, neither did they stay on the same level. Everyone knows how much more expensive everything has become.

Yet we have maintained our subscription price as long as this was possible. The recent increase in postal rates, however, has forced us now to revise our price again. We do this with much hesitance, but we do not see any other way out. Calvinist-Contact has no other resources to fall back on; we cannot expect support from a synod or from any other organization. We have to survive solely on our subscription and advertising income.

Be it with much hesitance, we have to ask our subscribers to stand by. As from January 1, 1969, the price for Calvinist-Contact will be 11 cents per week, instead of 10 cents. Or in other words $5.50 instead of $5.00 per year. We hope that our subscribers will continue to support us and will not leave us on account of this increase. Otherwise this increase would not help us at all.

We have been delaying this increase for a long time, but we have to act now. One penny a week is not much, but for us it means enough for the moment. And to our subscribers a hearty "thank you" for their understanding and cooperation.

CALVINIST-CONTACT

Buy from the people who advertise in this paper

CLASSIFIED ADS

y your advertisement when you send it in. See r standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

John and Anne Vissers announce with joy and thankfulness to God the birth of a baby boy

ERIC STEPHEN

A brother for Kristine.

December 11, 1968.

1147 Upper James St.,
Hamilton, Ont.

With thankful hearts to our Heavenly Father we would like to announce the birth of our son

BRYAN NICHOLAS

on Thursday, December 12, 1968.

Tom & Frances Alkema.
Ronnie & Audrey.

Brampton, Ont.

"Lo, children are a heritage of the Lord."
Ps. 127:3

With praise to our Covenant God we announce the birth of our son

PAUL STEPHEN

John and Alida Zantingh.

A brother to
Janie, Michael, David.

December 13, 1968.

Woodstock, Ont.

Dr. and Mrs. W. B. Kroeze (nee De Weerd) thankfully announce the safe arrival of their daughter

RUBY ERICA

A sister for Karen & Henry.

December 13th, 1968.

Kitchener, Ontario.

With gratitude to our Lord, we joyfully announce the birth of our daughter

DENISE SUZANNE

Alice & Co Vanderlaan.

A sister for Debra & Karen.

December 16, 1968.

4 Emily St., Weston, Ont.

With gratitude to God we are happy to announce the birth of our daughter

RENITA GRACE

A sister for Elizabeth, Henry, Janette and Yvonne.

December 17, 1968.

Rev. and Mrs.
P. Kranenburg.

5020 - 43 Ave., Red Deer, Alta.

As a gift of God, we received a son

THEODORE RICHARD

born November 29, 1968.

The thankful parents, brothers and sisters:

Jake and Betty Lesage
(nee Blanken).

Jasper.
Frans.
Dieni.
Wilma.

74 Lakehurst Drive,
St. Catharines, Ont.

Mr. and Mrs. John Suurdt of Frankford, Ontario, wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

YVONNE GERRIE

to

Mr. JOHN ABRAHAM BOM

son of Mr. and Mrs. Abraham Bom of Grand Rapids, Michigan.

The wedding will take place Friday, December 27, 1968 at 2:00 P.M. in Ebenezer Christian Reformed Church, Trenton, Ontario.

Rev. R. W. Popma officiating.

The future address will be 639 Eastern S.E., Grand Rapids, Mich.

We wish to thank all of you for your sympathy shown, following the death of our beloved father and husband

JACOB DE VRIES.

Your prayers, letters and visits have been a real comfort in these trying days.

Lies de Vries
and children.

Mr. and Mrs. Jn. Vriend wish to announce the forthcoming wedding of their daughter

JOANNE

to

Mr. DAVE TICHELAAR

The wedding will take place D.V. Saturday, December 28, 1968 at 4.30 p.m. in the Calvin Chr. Ref. Church, R.R. II, Dundas, Hwy. 5.

Rev. Dr. L. Praamsma officiating.

Box 231, Waterdown, Ont.

"Ik leer en onderwijs u aangaande den weg dien gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u." Ps. 32:8.

Op 28 december 1968 hopen we D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

JOHN ANTONIDES

en

ANNE W. ANTONIDES—
BIEWENGA

de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Heere hen nog vele jaren in gezondheid mag schenken is het gebed van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Stan & Dorothy Antonides,
Clarkson, Ont.
Harry & Janet Antonides,
Richmond, B.C.
Casey & Agnes Antonides,
Sarnia, Ont.
Theresa Antonides,
Pembroke, Ont.
George & Jeanette Antonides,
Port Credit, Ont.
Case & Pauline Van Noord,
Ingersoll, Ont.
Margaret Antonides,
Toronto, Ont.
Robert & Inez Vanderhill,
Hamilton, Ont.
Jayne Antonides,
Pembroke, Ont.

En 14 kleinkinderen.

Box 888, Cochrane, Ont.

On December 19th, 1968, we celebrated with our dear parents

ARIE J. KLEIN
JOHANNA KLEIN—MINNAAR

their 25th wedding anniversary.

May the Lord grant them many more years of health and happiness, is the prayer of their grateful children.

Jerry and Elaine Klein,
London, Ont.
Nel.
John.

We are also thankful that Mrs. N. Klein, who at the present time is visiting from Holland, is able to share this occasion with her children and grandchildren.

1286 Spring Gardens,
Burlington, Ontario.

Het is ons onmogelijk allen persoonlijk te bedanken, die ons in de afgelopen tijd van hun belangstelling in enige vorm hebben blijk gegeven. God was goed en genadig over ons in 1968. Moge deze goedheid en deze genade U en ons deel zijn ook in **1969.**

Rev. en Mrs.
Jac. Geuzebroek.

1225 Huntingwood Dr.,
Agincourt, Ont.

Young man, Canadian Reformed, wants to

CORRESPOND

with girl, age 22-30. Write in Dutch or English, if possible with picture, to # 2110, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale:

TWO PLASTIC GREENHOUSES

100 x 24 ft. New last year. Reasonable. Telephone 775-2313, area code 416.

FARMHOUSE FOR RENT

with vegetable garden. 3½ miles south of Jarvis. Cold and hot water. Nat. gas. Chr. Day and Chr. High buses pass by. Js. Eising, R.R. 3, Jarvis, Ont. Telephone 519-587-4396.

Wanted:

CHRISTIAN GIRL

to work by Doctor's family. Phone Bowmanville 623-7305.

FARMS FOR SALE

6 - 200 Acres, farms with or without milk contract.
300 Acre farm, suitable for dairy or beef or cash.
100 Acre, only $10,000 down, balance at 6%.
150 Acres, as a going concern, full price only $60,000 complete.
150 Acre, only $55,000.

Give ALBERT a call, at

DANI
Real Estate Limited
in WOODSTOCK
537-6601 or home 423-6443.

The Young Men Society of the Ebenezer Christian Reformed Church of Jarvis, wish to express sincere sympathy to the family John Hogeterp with the sudden death of their son

HENRY

on December 2, 1968.

Jarvis, Ontario.

Suddenly on December 2, 1968, without warning, our Heavenly Father took away from us for Higher Services a dear friend

HENRY HOGETERP.

..."Here bring your
wounded hearts,
here tell your anguish.
Earth has no sorrows
that heaven cannot heal."
Psalter Hymnal 458:1.

For Ever Remembered by
the Lopers family,
Drayton, Ontario.

In Jezus ontslapen onze beste neef en vriend, de heer

DERK BLAAK.

Zijn leven heeft getuigd, dat hij een van Gods uitverkoren kinderen was.

Welzalig dien Gij hebt
verkoren,
Wien g' uit al 't aards
gedruis,
Doet naad'ren, en Uw
heilstem horen,
Ja, wonen in Uw huis.

Zij dit de troost voor zijn geliefde vrouw en kinderen.

Mr. and Mrs.
H. Mulder.

Brockville, Ont.

Na een zwaar, doch door Gods genade geduldig gedragen lijden, is van ons heengegaan onze zeer geliefde man, vader en grootvader

CORNELIS
NOORDEGRAAF,

in leven Dienaar des Woords in Nederland en Canada, op de leeftijd van 52 jaar.

"Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verloste hem uit al zijne benauwdheden."
Psalm 34 vers 7.

Toronto:
Fr. Noordegraaf—
Douwes.
Toronto:
Matrijke, Jake,
Jeanette.
Toronto:
Leko.

11 Fleetwood Ave.,
Toronto 15, Ont., Canada.

15 December 1968.

Op zondagmorgen, 15 december 1968, nam de Heere tot Zich, na een lang en zwaar lijden, onze Herder en leraar

Ds. CORNELIS
NOORDEGRAAF,

geboren 3 oktober 1916, in leven Dienaar des Woords van de Free Christian Reformed Church of Canada en voorheen van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland.

De God aller vertroosting schenke in rijke mate die genade, barmhartigheid en vrede die zijn vrouw, kinderen, familie en gemeente nodig hebben.

De Kerkeraad van de
Free Chr. Ref. Church
of Toronto.

Market Garden & Nursery for Sale

11 acres of river property, located close to Winnipeg — 10 greenhouses, 15,000 square feet of glass — 18 cold frames, tools, etc., 4 room 2 bedroom modern house plus 4 room house for help. This is a going concern and is being sold only due to poor health of present owner.

McKeag Harris
REALTY & DEVELOPMENT CO. LTD.
1311 Portage Avenue,
Winnipeg 10, Manitoba.

In her sleep the Lord took home our dearly beloved wife, mother and grandmother

WIETSKE BROUWER—
SIBMA,

at the age of 70 years.

Rom. 6:8.

Oostermeer (Fr.):
Mr. R. Brouwer.
Whitby (Canada):
Mr. and Mrs.
A. Brouwer
and children.
Oostermeer (Fr.):
Mr. and Mrs.
A. Brouwer
and children.
Haren (Gr.):
Mr. and Mrs.
S. Brouwer
and children.
Groningen:
Mr. and Mrs.
E. Westerhof
and child.
Oostermeer (Fr.):
Mr. D. Brouwer.

16 December 1968.

Whitby, Ont.
156 Thickson Rd. N.

Is there a lonely, amiable, kindhearted, sincere girl, 30-40 years, Canadian or Dutch, who

WISHES TO MEET

a sincere gentleman, Chr. Ref.? Write to 2108, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat B, Hamilton, Ont.

FAM. C. K. VANDER VEEN

wenst alle vrienden en bekenden een gezegend Kerstfeest en gelukkig Nieuwjaar.

1127 Albion Road,
Rexdale, Ont.

We want to wish all our customers and friends God's Blessings in the New Year.

Mr. and Mrs. JOHN EISEN,
Renfrew Disabled's Products,
Renfrew, Ont.

In lieu of cards,

Mr. & Mrs. S. DYK,
18 Huron St.,
BERT & FRANCES DEKKER,
92 Myers Road,
DICK & EKKA DYK,
16 Crombie St., Galt, Ont.

would like to take this opportunity to wish all their friends a very happy and prosperous New Year.

Wanted: A reliable, conscientious

MARRIED MAN

to work on a Southern Ontario poultry farm and part-time as a salesman for retail egg route. If money available for investment there will be a possibility for a Ltd. Close to Church and Christian school. Send all past experience, etc. to # 2109, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CLASSIS BRITISH COLUMBIA

is receiving applications for a

Full-time Qualified Evangelist

to initiate and give direction to a

Harbour Ministry

in the VANCOUVER area and in other PORTS OF B.C.
REQUIREMENTS: ENTHUSIASM FOR THIS TYPE OF MINISTRY, QUALITIES OF LEADERSHIP AND THE GIFT OF COMMUNICATION.
Address correspondence to Rev. H. Bade, secr. of the Home Missions Committee, 9277 - 134A St., Surrey, B.C.

Downpayment only $6,000.—

FARM FOR SALE

Over 100 acres of good land. Large brick home for 2 families. Almost new, very modern barn, suitable for 70 head of cattle. Milkhouse, silo, other buildings. Frontage on Highway & other road. Asking price only $39,000.—.

OPEN FOR OFFER

Balance can be financed at 6½% with monthly payments of $200.—. LOCATED 5 MILES FROM NICE CITY. Contact:

K. KRAAY, REALTOR

2 Juliana Cres. ST. CATHARINES Phone 934-1813

or

T. VAN MARRUM
R.R. 4 FENWICK Phone 892-6165

---

145 ACRES FARM

with a beautiful, large & modern barn, silo, milkhouse and other farm buildings. Located close to City with Highway frontage.

ASKING PRICE ONLY $45,000.—

Downpayment $10,000.— or offer. Balance at only 6½% with easy payments.

This farm may also be bought with cattle, machinery and large milkcontract.

K. KRAAY, REALTOR
ST. CATHARINES, Phone 934-1813

or

TOM VAN MARRUM
R.R. 4 FENWICK Phone 892-6165

Interesting Position

with promising future in our Import/Wholesale business for industrious, business-minded young man.

Work involves: stock-keeping, shipping, selling, invoicing, etc. Pleasant working conditions, steady work and opportunities for the right person who is interested in business.

Write, or phone 223-0630 (after 6: 889-1679) for appointment.

JANKOK LIMITED
95 Sheppard Ave. West Willowdale, Ont.

TEACHER WANTED

The London Parental Chr. School urgently needs a

PART-TIME TEACHER

(mornings or afternoons) for grade 2. Please send applications to Mr. W. VanWieren, principal, 202 Clarkside Road, London, Ont.

The Red Deer Christian School requires

1 PRIMARY TEACER

for the present school term as our present teacher wishes to join her husband in Holland. Contact Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

---

275 Acres Dairy Farm

Melk contract, 7-kamer huis, grote barns, silo, barn cleaner, varkenshok. Alle nodige machinerieën. Holstein vee. 27 miles vanaf Hamilton. Vraagprijs $90,000, $35,000 down.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

BURLINGTON NEW HOMES

within one mile from church and school. All homes feature finished family rooms, 2 bathrooms, double or single garage, etc. Priced from $28,500.

For more details,

H. DEN BOK

Office: 637-3883 Huis: 634- 9483
Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

FOR SALE

130 Acre cash crop farm. Good 7-room house. $15,000 down.

194 Acre dairy farm with milk-contract. Good building, frame house and barns.

132 Acres. No house. 2 Barns, machine shed, $10,000 down.

50 Acre farm, good house, bath, furnace, 3 barns, equipped for pigs, $15,000 down, on paved road

184 Acres dairy farm. Stone house, 3 barns, barn cleaner, silo unloader, steel granery, corn crib. $20,000 down.

100 Acre dairy farm, 8-room frame house, $12,000 down. Room for 40 head of cattle.

For sale **Store** in village, doing about $100,000 of business.
For sale **small store** on Highway, with living quarters and 3½ acres of land. Stock and machinery. $25,000.

For sale **formerly Steinberg Store.** Building contains about 9,000 sq. feet space. Could be used for restaurant or a small plant. A lot of parking space.

Also for sale several good **Tobacco farms.** Before you buy, see this property.

MR. HENRI BOUCKAERT
REALTOR
AYLMER, ONT. 773-2981

or

Mrs. J. Wybenga
Box 73, Beachville, Ont.
Ph. 423-6406

Mrs. R. Spanjer
Box 254, Thamesford, Ont.
Ph. 285-2813

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

St. John's — De oudste stad van Noord Amerika

door John F. Hayes

(Can. Scene) — In 1528, 55 jaar voordat Sir Humphrey Gilbert in 1583 de Koninklijke Standaard van Koningin Elizabeth I van Engeland aan de kust plantte, werd in Newfoundland de eerste permanente woning gebouwd, en wel op de plaats van het tegenwoordige St. John's. En dat was het begin van het ontstaan van deze oudste gemeente van Noord Amerika.

Het tegenwoordige St. John's is een drukke havenstad met meer dan 80.000 inwoners; het beslaat een oppervlakte van 5½ vierkante mijl; het is de zetel van de provinciale regering van Newfoundland, een belangrijk handelscentrum en een der hoofdkwartieren voor de doorvoerhandel. De bevolking is hoofdzakelijk van Britse afkomst, de rest is voor het grootste deel Frans, terwijl ook Duitsland is vertegenwoordigd, maar men treft er slechts weinig inwoners aan, die uit de overige Europese landen afkomstig zijn.

Het gemiddelde gezinsinkomen in St. John's is $4.000 per jaar. Zoals in alle andere steden is ook hier het huisvestingsprobleem moeilijk, hoewel niet critiek. Het onderwijs in Newfoundland is confessioneel en wordt door de staat grotendeels bekostigd. In St. John's zelf zijn ongeveer 50 scholen en de faciliteiten voor het onderwijs worden op het ogenblik op snelle voet uitgebreid. Voor hoger onderwijs zijn er de colleges. Trades and Technology, Marine Engineering, Fisheries, Navigation en Electronics, en de Memorial University of Newfoundland. Er is een goede sociale dienst, die op efficiente wijze door middel van gewestelijke bureaux wordt geleid.

St. John's is tevens de zetel van over de honderden industrieen, waaronder textiel, fineerplaat en multiplex, cartonverpakkingen, verf, voedingsmiddelen, en vele anderen. Ook is de enige Canadese filmmaatschappij ten oosten van Montreal gevestigd in St. John's.

Reeds eeuwenlang is Newfoundland beroemd geweest om de visserij en de industrieen, die daar mee samenhangen, met kabeljauw als hoofdproduct. Het diepvriezen van vis is de belangrijkste industrie van deze streek en men stelt hoge eisen aan de kwaliteit van het verwerkte product. Andere belangrijke industrieen zijn pulp en papier en mijnbouw. En St. John's, als voornaamste doorvoercentrum in de provincie, plukt daar vanzelfsprekend de vruchten van.

Hoewel er hier, evenals overal elders in Canada, een groot gebrek is aan technisch-geschoolde mensen, zijn er door de snelle uitbreiding van Newfoundland op materieel gebied eveneens mensen nodig voor de bouw- en scheepsbedrijven, zowel als in de verschillende fabrieken.

St. John's heeft twee plaatselijke dagbladen, The Daily News en de Evening Telegram. Er zijn commerciele radiostations in St. John's en een modern televisiestation. Het vliegveld is een voornaam eindpunt van het luchtvrachtvervoer, terwijl de stad tevens een eindpunt vormt van de verschillende Newfoundland spoorlijnen van de Canadian National Railway, door middel waarvan St. John's verbonden is met Port-aux-Basques aan de westkust. Van daar uit wordt een dagelijkse veerdienst voor auto's en passagiers onderhouden met North Sydney in Nova Scotia.

Kerken zijn er meer dan 30 in St. John's, waaronder de beroemde Anglicaanse Kathedraal van St. John the Baptist, met de bouw waarvan men in 1816 was begonnen en de Basilica of St. John the Baptist, die in 1850 werd voltooid.

De hengelsport en de jacht zijn in Newfoundland favoriet! De honderden meren herbergen een overvloed van forel, de rivieren zijn in trek bij de zalm- en zeeforelvissers, terwijl in de kustwateren de tonijn lokt. En wild! Elanden en kariboe's zijn er in grote getallen in de bossen, terwijl er voor de jagers, die meer van het open veld houden, watervogels, sneeuwhoenen en konijnen zijn.

St. John's, het middelpunt van Newfoundland, is een moderne stad, met de allures van een metropolis, maar in en rondom haar ligt een aanvechting en uitdaging tot de sterkste mannen van onze tijd.

Flying Whale

A unique air transport from the United States to the Netherlands has added a new attraction to the "Dolphinarium" in Harderwijk, fishing town on the Zuyder Zee coast. The place enjoys a tremendous popularity with tourists and their children, who like to watch the show which the intelligent dolphins put on with such obvious relish. Considering the potential of the Dolphinarium, its management was anxious to increase its appeal. It was decided to import a killer whale from Canada.

The plan was to take the whale by ferry from Vancouver Island to Seattle in the United States. From Seattle airport it would then be flown to Holland, in a huge basin filled with water. Then lady luck intervened. The ferry incurred a delay and, for the first time in the history of aviation, a killer whale missed its plane! It had to be taken back to a temporary basin in Vancouver.

By now, the difficulties have been overcome and we are glad to report that the killer whale is doing very-well-thank-you in the Harderwijk Dolphinarium. Its keepers say that the new acquisition is much more peaceable than its ferocious sounding name would suggest.

DOCUMENT

A statement on migratory labor of the Federal Council of the Dutch Reformed Churches of Southern Africa (The Dutch Reformed Church; the Dutch Reformed Church in Africa (Bantu); the African Reformed Church, Rhodesia; the Central Church of Africa, Presbyterian, Nkhoma; the Church of Central Africa, Salisbury).

Recommendations

1. Migratory labor cannot be stopped without serious economic and social disadvantages, but the evils which issue from the system must be combatted by State and Church. The churches are aware that a free movement of laborers and their families would cause chaos. At the same time they realize that the refusal of Bantu workers to enter White areas could cause famine in the homelands.

2. The Federal Council of Reformed Churches expresses its deep concern regarding the breaking up of families, the moral deterioration, and the religious uprooting among the Bantu, a situation that becomes worse through the system of migratory labor. For this reason the Federal Council urges the State to proceed vigorously to search for such a system that will remove as far as possible the disadvantages connected with it.

3. The Federal Council of Dutch Reformed Churches takes grateful note of that which the State has already done and of its intentions in connection with (a) the establishing of border industries and (b) the development of the Homelands. The State is asked to hasten this more vigorously.

4. Where migratory labor causes separation in the life of the family the State is asked to make the separation as short as possible. Periodical visits of families should also be encouraged and made possible.

5. The Federal Council takes note of the existence of the Committee for contact with the Government, composed of members of the Dutch Reformed Church (White) and the Dutch Reformed Church in Africa (Bantu). The Council asks this Committee to proceed and to bring problem cases which are caused through the regulations on Bantu migratory labor constantly to the attention of the government.

6. The Federal Council of the Reformed Churches stresses that the churches have a calling and task in regard to migrant laborers and their families. Therefore the members of the churches are called to

(a) Do everything possible to avoid the division of families.

(b) Encourage families to remain together as much as possible.

(c) Where separation is unavoidable, to see that family relations remain intact through encouraging visits and correspondence.

(d) Employ migrant laborers themselves as dignifiedly as possible and where possible to draw them together in local congregations.

(e) Take serious attempt that members take with them their membership certificates.

(f) See that church agencies in the Republic provide members from outside our borders with certificates in English.

7. The Federal Council of Dutch Reformed Churches decides that the subject needs further study and reflection.

(RES NE 11/19/68)

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Zwaar verzilverde

THEELEPELTJES

liggen klaar voor U als U ons een nieuwe abonnee aanbrengt voor Calvinist-Contact (en ons tegelijk het abonnementsgeld stuurt).

Deze lepeltjes zijn in Nederland gemaakt en dragen afbeeldingen van bloemen, klederdrachten of provinciewapens.

Wilt U daarom even opgeven of U een Bloemen- Klederdracht- of Wapenlepeltje wenst?

OF U KUNT EEN BOEK KIEZEN

Bijvoorbeeld (voor één abonnee): BESLAGEN VENSTERS, door H. VELDKAMP; HEMEL EN HEL VAN DACHAU, door J. OVERDUIN; DE WELEERWAARDE HEER, door M. E. VOILA; MOEILIJKE KINDEREN, door verschillende schrijvers; DE CHRISTENREIS, door JOHN BUNYAN; M. DE JONG en WIM ZAAL: BILDERDYK; Dr. C. N. IMPETA: KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND; A. DOF: ARIE EN KATRIEN IN CANADA.

Of in 't Engels: WHEN THE BAMBOO SINGS, by H. G. BRENNEMAN; GOOD NEWS FOR MODERN MAN (New Testament in Modern English); N. STONE: 100 BASIC BIBLE QUOTATIONS ANSWERED; REV. T. C. VAN KOOTEN: LIVING IN A NEW COUNTRY; PROF. DR. J. KROMMINGA: IN THE MIRROR; C. SLUYS: A PREY TO SATAN; WM. R. RANG: THE STOWAWAY (for boys); THE GUN, by JOHN VRIESINGA & THE FLASHLIGHT, by JEAN G. FISHER. (These are two booklets for children, but are given together as a premium for ONE subscription.)

While for bringing in TWO subscribers we have: STRAIGHT DOWN THE CROOKED LANE, by F. H. ARNOLD; WORLD AFLAME, by Dr. BILLY GRAHAM; UNCLE TOM'S CABIN, by H. B. STOWE; LEAST OF ALL SAINTS, by GRACE IRWIN.

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

I like to receive a silver-plated Souvenir Teaspoon
☐ Flower, ☐ Dutch Costume, ☐ Province Crest.

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.